

Capitolul I

SOSESC ÎN ULTIMUL MOMENT!

Ne strecuram ca o suveică prin lungul șir de mașini ce împânzeau la ora aceea străzile capitalei, dar în sinea mea pierdusem orice speranță că vom ajunge la redacție la timpul stabilit. Refuzam să o privesc pe Cristina; lipsa de punctualitate m-a indispus întotdeauna și, de data aceasta, ea era singura vinovată de întârzierea noastră. Cu coada ochiului îi vedeam piciorul apăsând tot mai mult pe accelerator și mă întrebam dacă nu cumva greșisem încredințând automobilul acestei făpturi încântătoare dar fără pic de creier și având, după cum se vedea și mania vitezei. După ce scăparăm pentru a patra oară, ca prin urechile acului, de sub botul pătrat al unor autobuze, îi poruncii să o lase mai încet.

— Dacă nu te învârteai o oră prin fața oglinzii până să te îmbraci, nu era nicio nevoie acum să gonim ca niște disperați...

— Merg cu viteza legală, preciza Cristina. În fața oglinzii am stat opt minute și treizeci de secunde!

...

Zâmbi apoi fără să mă privească. Mânuia cu pedanterie volanul, cu un aer de bătrân lup de mare, pe care și-l luase chiar din clipa când îi fusese înmuiat carnetul de conducere. Toate acestea mă uimeau și mă înfuriau totodată, neizbutind să ghicesc de unde naiba moștenise astfel de apucături. Acum era de un calm studiat.

Privea ca o școlăriță cuminte panourile de circulație și fura fiecare metru de sub nasul șoferilor neatenți. Considera discuția despre punctualitate încheiată? Îmi rezervam plăcerea de a o relua în momente mai puțin dramatice. Acum mă mulțumeam să privesc fix cronometrul de bord și să nu scot niciun cuvânt.

Mai erau trei minute până la ora opt, când Cristina smuci volanul și mașina noastră se năpusti ca o trombă într-o curte plină cu crizanteme. Mă trecu un fior rece. Un zid cenușiu venea spre noi cu brațele deschise, dar, pe undeva, se ivi o altă poartă, apoi o traversară cam pe două roți, într-o curbă înspăimântător de lungă, oprindu-se, în sfârșit, în fața uneia din intrările palatului presei, între două *Mercedes-uri* ultraelegante.

— Opt fără un minut, anunță Cristina, învârtind cheia de contact.

— Mda. Bine.

Mă îndreptai spre ușa redacției, lăsând-o să închidă singură mașina. Îmi dădui seama că vrea să mă scoată din sărite; făcea uneori astfel de experiențe. Săptămâna trecută, de exemplu, flirtase în mod îngrozitor cu încasatorul de la apă, canal și salubritate; ieri se prefăcuse tristă, murmurând toată după-amiaza poezii cu ploaie și grădini devastate. Ce rost aveau toate astea, habar n-aveam. Prietenul meu, inginerul Modest, bănuiește că este îndrăgostită, dar eu, ca om de știință, nu pot admite astfel de absurdități.

Capitolul II

REDACTORUL NU BĂNUIEȘTE NIMIC

La ora opt fix, intram în redacția publicațiilor de anticipație. Nu se afla înăuntru decât un tânăr care, instalat la un birou, sublinia cu furie un manuscris. Văzând-o pe Cristina sări în sus și își îmbrăcă haina, apoi ne salută:

— Profesorul Martin?

— Întocmai!

Se vedea clar că înfățișarea Cristinei nu-l lăsase indiferent, l-o prezentai așadar: „colaboratoarea mea!” și el avu astfel prilejul să sărute cea mai diafană mână din întreg Bucureștiul. Cristina juca acum rolul unei tinere savante, doldora de formule, care nu reușeau însă să-i ascundă farmecul.

— Profesorul Martin..., repetă redactorul după ce ne făcuse rost de scaune, vizita dumneavoastră mi-a fost anunțată. Vă ocupați cu cibernetica și doriți să faceți o comunicare importantă. Vă ascult cu cea mai mare atenție...

— De fapt este vorba de o povestire al cărei erou este un robot, o femeie mecanică, pe care am construit-o în atelierele noastre. După sfatul unui prieten, profesor de literatură, am căutat să prezint într-o formă literară o întâmplare din lumea mașinilor cibernetice și rămâne de văzut dacă a ieșit ceva din încercarea asta a mea.

— Mă așteptam să-mi vorbiți despre vreo nouă

descoperire științifică... În sfârșit, să vedem ce e cu povestirea dumneavoastră. Durează mult?

— Vreo jumătate de oră. Citesc foarte repede.

Redactorul se cuibări în fotoliu în așa fel ca să poată privi în voie pe Cristina și, scoțând din sertar un ceas pe care și-l așternu în față pe birou, îmi făcu semn că e la dispoziția mea. Îmi dressei glasul și începui:

— „Amurgul se lăsase peste orașul adormit. Pe cerul nefiresc de albastru, stelele începuseră să...”

— Atenție! Mă întrerupse ascultătorul meu. Nu-i așa că. N-ați mai scris niciodată?

— Firește că nu! Am atâtea altele pe cap. După cum v-am spus mă ocup cu științele pozitive. Dar cum ați dedus?

— A fost suficient să ascult ceea ce citiți. Acum iată ce propun. Tăiați în povestirea dumneavoastră, cu acest creion roșu, peste tot unde veți întâlni astfel de descrieri. Timpul nostru este extrem de prețios ca să-l mai pierdem cu amurguri și ceruri albastre.

Luai creionul fără nicio obiecțiune. Apoi mă răzgândii. Lucrarea mea fusese corectată de amicul meu, profesorul, deci era iremediabil compromisă. Găsii o altă soluție:

— Știți ce? Mai bine să vă povestesc, după însemnările mele, cum a fost și pe urmă vedem noi...

— Minunat! Răspunse el. În felul acesta o să meargă și mai repede.

Cristina își aprinse o țigară și eu o luai de la

capăt.

Nu puțini sunt acei care au auzit de numele meu. Nu mă refer aici la marele public; pentru el sunt un ilustru necunoscut. În cercurile științifice însă, numele de Martin e pronunțat cu mult respect. Las la o parte falsa modestie, proprie numai firilor mediocre și, cred că nu mă înșel când afirm că, în materie de cibernetică sunt considerat, de către cei competenți, drept o autoritate mondială. Ba acum câteva luni, o revistă din Amsterdam mă numea: „geniul ciberneticii moderne”, ceea ce este însă exagerat. Am protestat la timp din probitate științifică. Nu pot să-mi atribui acest titlu când în cibernetică se găsesc atâtea figuri ilustre de savanți, care au descoperit, cu mult înaintea mea, aproape toate principiile de bază ale științei de care mă ocup: Norbert Wiener, Edison, Popov, Lebedev... Ce sunt eu pe lângă acești titani ai gândirii umane? Un modest continuator și atâta tot! De aceea dezaprob încă o dată, cu tărie, toată vâlva pe care presa o face în jurul descoperirilor mele.

Cred că sunt dator să dau o lămurire elementară înainte de a intra în subiectul propriu-zis: cu ce se ocupă cibernetica? Pentru aceasta îmi cer dinainte scuze eventualilor cititori. Personal, nu cred să mai fie cineva astăzi, în afară de unii copii de vârstă preșcolară, să nu știe ce înseamnă acest cuvânt. Admițând totuși că prin hățișurile Noii Guinee mai există vreun trib nealfabetizat și că povestirea mea ar ajunge în mâinile lor, e bine să precizez că în

ultima vreme, în calitate de cibernetician, am proiectat și construit mașini electronice de calcul, mașini care traduc dintr-o limbă într-alta sau care pot face orchestrația unei compoziții muzicale. Pentru cei ce doresc mai multe amănunte, menționez că toate lucrările mele sunt de faimă mondială și asupra lor pot consulta cel puțin cincizeci de lucrări în diferite limbi, apărute în literatura de specialitate.

Aici redactorul mă întrerupse:

— Eroul dumneavoastră îmi pare cam îngâmfat. Era bine să băgați la început un personaj pozitiv. Un tânăr cu o figură plăcută și care să nu se laude tot timpul. Eventual purtând un costum gri deschis și o cămașă albastră cu gulerul răsfrânt...

— Chiar am un costum cum spui dumneata.

— Ei vedeți...?

Continuai.

Cer scuze pentru faptul că dau aici unele date autobiografice, dar ele sunt necesare la înțelegerea deplină a celor ce s-au întâmplat. Acest lucru ar părea de prisos, deoarece biografia mea a apărut de nenumărate ori prin ziare și reviste, iar acum doi ani a rulat chiar un film în culori despre viața și opera mea. Dar poate sunt unii care au scăpat filmul ori nu sunt abonați la publicațiile respective.

Așadar, nu împlinisem treizeci de ani când Academia de Științe m-a ales membru activ, pentru cercetări importante în legătură cu logica

electronică și pentru întreaga mea activitate științifică. A fost cea mai frumoasă zi din viața mea, dar nu pentru că aș fi vreun vanitos, ci din cu totul alte motive.

Această înaltă distincție era încununarea unei munci neobosite în serviciul științei, după cum s-au exprimat și ziarele. Lucrasem încă de la vârsta de cincisprezece ani la Combinatul Electronic, mai întâi ca raționalizator, apoi inventator și acum eram colaborator științific. După terminarea Politehnicii mă specializasem urmând simultan cursurile prin corespondență la Institutele de Electronică din Philadelphia și Nagasaki în răstimp de zece ani mă afirmasem și pe teren practic ca autor a peste o sută de inovații și aparate, asupra cărora nu mai insist, mai ales că pot fi găsite cu ușurință în orice manual de electronică.

Spuneam însă că ziua de 18 iunie, când am fost ales academician, a rămas cea mai frumoasă zi din viața mea, și am să arăt de ce. Țin minte fiecare amănunt de parcă totul s-ar fi petrecut abia ieri, cu toate că au trecut de-atunci cinci ani, sau șase.

— Hotărât lucru, oftă interlocutorul meu lăsându-se pe spătarul scaunului, povestirea dumneavoastră are o serie de lipsuri sau cum vreți să le spuneți. Mai întâi e puțin cam plictisitoare...

— Pentru dumneata, care ești nevoit să citești câte o sută pe zi. Dar cititorii judecă altfel.

— Lăsați-mă să termin! Știu eu ce spun! Pe urmă, lipsește dialogul! Dialogul mai aerisește

puțin o narațiune îmbâcsită.

Iar când faci abuz de el, povestirea ta arată ca o pereche de pantaloni cu genunchii rășiți.

— Fie! Dar dumneavoastră stați cam prost și cu actualitatea. Acum cinci ani... Pfui! Când era bunica fată! Să fi fost măcar prin anul 2500 parcă ar mai fi mers.

— La stai nițel. Am impresia că te grăbești și nici nu știi ce vreau să spun. De ce să aruncăm totul în spinarea acestui cuvânt? În știință totul e actual! N-o să te apuci acum să-mi spui că mașina lui Whimshurst e demodată! Unde ajungem dacă o luăm așa? Eu scriu despre știință și principiile ei sunt veșnic vii.

— Bine, bine. N-are niciun rost să vă supărați. Doriți cumva un pahar cu apă? Sau poate dumneavoastră, duduie?

Acum avu și Cristina ocazia să spună primele cuvinte:

— Mulțumesc, nu doresc apă, rosti ea cu grație. Eu în schimb băui două pahare și continuai fără a mai aștepta invitații.

În acea zi m-am îndrăgostit de Cristina! Nu pot să-mi explic în mod științific cum se petrec astfel de reacții, dar a trebuit să mă supun inevitabilului. Cristina purta o rochie bleu cu steluțe albe și un enorm buchet de lalele în brațe. Așa am găsit-o așteptându-mă pe treptele Academiei și cred că se afla acolo cam de mulțisor, deoarece președintele își lungise fără rost discursul său de recepție,

împestrîțându-l cu amintiri din propria sa copilărie. Văzându-mă, fata venise către mine îmbujorată toată.

— În numele studenților, șoptise ea intimidată, făcând o reverență, vă ofer aceste flori cu ocazia alegerii dumneavoastră ca membru al Academiei de Științe.

Și, niciuna nici două, mă sărută pe obraji în secunda următoare se succedară o serie de evenimente care mă umplură de groază! Mai întâi răbufni de undeva o lumină scurtă, urmată de alte zece-douăzeci la fel și, în spate, izbucni un ropot de aplauze. Întorcând capul văzui întreaga Academie în frunte cu președintele de vârstă, aplaudându-ne cu frenezie.

Iarăși izbucniră luminile acelea blestемate și nu mi fu greu să observ că eram înconjurați de vreo douăzeci de reporteri, care rânjeau, fericiți că prinseseră în obiectiv o scenă interesantă. O smucii pe Cristina spre stânga, unde știam că se află o porțiță în gardul de fier forjat al înaltei instituții. Dinapoia grilajurilor rare, răsunară pe neașteptate cuvintele absurde ale unui cântec studențesc:

*„O, tu al științei fiu iubit
Fii lăudat, fii fericit!”*

Era desigur delegația de studenți în numele căreia Cristina îmi înmânase buchetul. Auzind versurile făcui stânga-mprejur. Din nenorocire, din partea cealaltă se îndrepta spre noi un detașament

de pionieri cu trâmbițe și tobe, ferm hotărâți să-mi pună pe cap sau să-mi atârne de gât una sau mai multe ghirlande de flori! Mă resemnai să trec tot printre studenți, care se aranjară pe două rânduri și începură să aplaude. Călcam țeapăn cu florile în mână și cu Cristina agățată de braț și poza aceasta fu reprodusă a doua zi în unele ziare. Din fericire, până la primul colț nu era mult. Străbăturăm distanța în fugă. În urma noastră, blestematul de cântec se auzi până trecurăm de linia tramvaiului. Grăbirăm mai departe, fără să privim nici în dreapta nici în stânga. Abia în fața Circului de Stat încetinirăm alura, apoi ne așezarăm pe treptele de la intrare ca să ne tragem răsuflarea. Aici nimeni nu ne mai luă în seamă, închipuindu-și probabil că facem parte din personalul de serviciu. Considerai deci că acum era momentul cel mai potrivit pentru a spune ceea ce aveam de spus.

— Te rog mai întâi să mă informezi cum stai cu examenele, cerui eu sever.

Fata oftă.

— N-am nicio restanță în semestrul întâi. Dar de ce întrebați?

— Ai să vezi. La mine ce notă ai până acum?

— Am un opt la seminar și un șapte la lucrări practice.

— Hm... un rezultat cam așa și așa. Dar, în sfârșit, onorabil. Îmi dresai glasul. Atunci... ca să rezolvăm și problema din această seară... Domnișoară, sunt pus în situația neplăcută de a-ți cere mâna!

O văzui cum holbează frumoșii săi ochi albaștri, dar nu izbuti să rostească nici măcar un cuvânt, parcă i se încheștaseră fălcile. De altfel puțin îmi păsa de cele ce ar fi trebuit ea să spună, din moment ce eu îmi făcusem datoria. Chemai o mașină și o condusei acasă. Tăcu tot timpul până ne despărțirăm. Ce s-o fi petrecut în căpșorul acela blond, nu puteam ști...

Fiind o seară frumoasă mă îndreptai pe jos spre casă, deoarece nu locuiam departe. Fusesse o zi încărcată pentru mine totuși nu mă simțeam nemulțumit. Meditând mai adânc găsii că mă exprimasem greșit față de Cristina și că a o lua în căsătorie nu era o nenorocire prea mare. Observai de asemenea, abia când ajunsei în dreptul apartamentului meu, că păstram încă buchetul dăruit, și mă grăbii să deschid pentru a pune florile într-un vas cu apă.

Spre marea mea uimire, ușa se deschise singură...!

— Mda... făcu redactorul meu, trosnindu-și degetele de la mână, acțiunea se mai înviorează. E bine că a terminat Martin cu lăudăroșeniile sale cusute cu ață albă. Pe linia aceasta sunt necesare câteva modificări substanțiale. Nu e aceasta și părerea dumneavoastră, duduie?

Se adresase Cristinei, însă aceasta răspunse fără să clipească:

— Totul e riguros exact. Tânărul ridică din umeri, afectat:

— În sfârșit, în calitate de colaboratoare, n-o să

fiți de părerea mea. Îmi permit totuși să observ că, până acum, nuvela dumneavoastră nu e nici științifică, nici fantastică.

— E posibil. Atunci să dau unele lămuriri...

Capitolul III

DULL DOG MUȘCĂ PODEAUA

Cine intră în locuința mea de la Statuia Aviatorilor are impresia că a nimerit într-un muzeu de armuri medievale. Întregul hol, transformat de mine în atelier, e tixit de coifuri și platoșe, cămăși de zale, cizme și mănuși de oțel, aruncate claie peste grămadă. Toate aceste lucruri ciudate sunt opera mea și a lui Eugen. La drept vorbind dezordinea aparține numai și numai lui Eugen, asistentul meu, un fanatic cu părul vâlvoi, care doarme săptămâni în șir la atelier, atunci când avem ceva interesant de pus la punct.

Lucrăm de câțiva ani împreună, proiectând și construind tot felul de mașini, destinate să-l scutească pe om de anumite munci dificile. Prima realizare a fost un acar automat. Îmi amintesc că presa a înnegrit coloane întregi de hârtie pe chestia asta și că m-am ales, între altele, cu un permis gratuit pe calea ferată. Pe urmă s-au născut din mâinile noastre „contabilul cibernetic”, „dactilografa mecanică”, „mânerul de metal”, „fochistul imposibil”, după poreclele date de niște

reporteri cu imaginație, mecanismelor inventate de noi. Acestea erau apoi fabricate în serie și repartizate în industrie, prin grija unei secții a Combinatului Electronic, numită în glumă de ziariști „Fabrica de roboți”.

De fapt, sunt dator să recunosc că mașinile noastre nu prea au formă de oameni, de aduc mai mult cu niște sobe de tuci, cu două sau trei burlane. Nu, la început, estetica lor nu m-a preocupat absolut de loc, cât despre Eugen, acesta e cu totul insensibil la așa ceva. Abia după ce am cunoscut-o pe Cristina, am început să-mi pun astfel de probleme. Totuși, nu e mai puțin adevărat că, așa urâți cum arată, roboții mei sunt de o mare utilitate, putând îndeplini tot felul de servicii datorită creierului lor electronic. Folosind tranzistorii, în locul vechilor lămpi de radio reușisem să reduc aparatele la dimensiunile unei cutii de pantofi, de unde mai înainte ocupau câteva camere! Principiul de funcționare rămăsese același: erau comandate fie prin radio, fie li se dădea un program de activitate pe un timp limitat, imprimat pe bandă de magnetofon.

Consideram toate invențiile mele ca aparținând țării întregi și nu mă sfiam să fac diverse comunicări în fața forurilor de specialitate sau prin diverse reviste de știință. Totuși, se pare că existau oameni dotați cu o curiozitate ce depășea normalul, deoarece, în câteva rânduri, avusesem unele vizite nocturne, urmărind pesemne să vadă mai îndeaproape lucrările mele, dacă nu chiar să-și

Însușească vreuna. De aceea mă văzusem nevoit să instalez un sistem de alarmă special și să montez la uși și ferestre niște încuietori solide al căror secret îl cunoșteam numai eu și cu Eugen. În plus, acesta din urmă, înarmat cu un pistol cât toate zilele, dormea, cum am spus, noaptea în atelier și eram convins că, la cel mai mic zgomot suspect, va trage fără milă. Cât despre mine, nefiind un om care se sperie din te miri ce, nu prea pusesem la inimă vizitele misterioase. Totuși, în unele seri, făceam câte un rond în jurul casei.

Eram sigur că, dacă îmi încăpea în mână vreunul din acei indivizi, îl puteam face să-i piară pentru totdeauna cheful de a-și băga nasul în treburile altora.

— Cred că acesta e capitolul cel mai interesant, mă adresai prin surprindere redactorului, tocmai când acesta își înăbușea un căscat, ferindu-se numai de privirile Cristinei. Nu crezi că ar fi cazul să-i dau o dezvoltare mai mare?

— Dimpotrivă, mi se răspunse, dimpotrivă! Cât mai scurt, cât mai scurt! Aceasta să ne fie deviza!

Cum am spus, ușa se deschisese singură!

În primul moment mă gândii că Eugen, în marea lui zăpăceală, o uitase deschisă, tocmai acum când construisem cel mai mic magnetograf din lume, pentru care orice trust din Occident ar fi sacrificat cu ușurință un milion de dolari. Nu aceasta era însă realitatea. O voce metalică mă invita să intru în

propriul meu apartament:

— Pofțiți înăuntru, „domnule” profesor..!

Zării în mijlocul atelierului un individ spătos, cu totul necunoscut, tolănit într-unul din fotolii și învârtind magnetograful meu pe un deget cum ai învârti în joacă o legătură de chei sau un briceag. Cu un gest nepăsător, necunoscutul îmi indică celălalt fotoliu, prefăcându-se că nu observă figura mea nedumerită. Asta îmi aduse tot sângele în cap.

— Eugen! Urlai eu. Eugen!

Îmi răspunse un scâncet și observai într-un colț chiar pe asistentul meu, legat cobză și cu un căluș în gură, iar sub cap, în loc de pernă, enormul său pistol *Parabellum*.

— Ce înseamnă acest lucru, tinere? Mă adresai spătosului, fierbând de indignare. Dezleagă-l imediat și dă încoa magnetograful dacă nu vrei să chem Miliția!

Cel interpelat râse cu poftă ca și cum ar fi auzit o glumă reușită.

— Am venit să vă transmit o invitație din partea celor ce m-au trimis, glăsui el cu un ușor accent străin și fără să-i pese de ceea ce i se ordonase. La colțul străzii am o mașină și într-o jumătate de oră suntem la avion. Luăm și magnetograful, nu-i așa?

— Cine ești dumneata? Cum te cheamă? Ce vrei? Ce înseamnă porcăria asta?

Necunoscutul se ridică din fotoliu ceremonios.

— De obicei lucrez sub pseudonim. Puteți să-mi spuneți Bull Dog. Bull Dog la dispoziția dumneavoastră spre a vă conduce acolo unde am

primit ordin.

Trebuia să fiu idiot ca să nu înțeleg! Atât că nici nu mă gândeam să capitulez. Îmi măsurai adversarul: un metru optzeci, bărbia pătrată, nas turtit, umeri atletici. Se vedea clar că mă cântărise și el și că era perfect asigurat în această privință. Socoteală care îi fu fatală! Îl lăsa să se apropie de mine privindu-l printre gene. Într-atât mă desconsidera că nu luă nicio precauțiune, ba îmi deschise chiar ușa invitându-mă să ies.

În clipa următoare se afla la pământ, după o vijelioasă traiectorie prin aer, exact pe locul unde se găsisese cu câteva minute mai înainte. Mă privi zâmbind în luciul unei paveze; fusesem campion universitar la box și la judo în vremea studenției și eram bucuros să constat că reflexele mele continuau să funcționeze fără greș. Adversarul meu se căznea să se descurce din sfărâmurile fotoliului și înjura fără încetare într-o limbă străină. În cădere scăpase din mână magnetograful pe care-l ridicai, închizându-l într-un sertar. Apoi căutai un vas unde să pot pune florile dăruite de Cristina și, abia după treaba asta, găsii cu cale să mă adresez musafirului meu.

— Un pahar cu apă?

— Da! Gâfâi el frecându-și ceafa. Iată o lovitură formidabilă! Dar să știi că m-ai luat pe neașteptate!

— N-are importanță, spusei. Nu greșesc niciodată. Continuăm?

— Cu plăcere! Regret însă că mi s-a spus să am

grijă de căpățâna dumitale.

— O să te mai ajut și eu la treaba asta.

Ne învârteam unul după altul azvârlind cu piciorul în lături scaunele ce ne stăteau în cale, pentru a ne face ringul cât mai mare. Apoi, fulgerător, Bull Dog îmi încercă plexul. Eschiva mea fu perfectă. Răspunsei cu o directă între sprâncene ca să-i arăt că nu glumesc. Ținta fu atinsă. Văzându-se ținut în loc de cine nu se aștepta, adversarul meu se-nfurie de-a binelea. Pumnii lui ca niște baroase începură să-mi vâjâie pe la urechi, iar vreo patru lovituri mă izbiră în plin obraz învinețindu-mă și zdrobindu-mi nasul. În schimb eu îi deschisei o arcadă și, la un moment dat, îi făcui o fentă, trimițându-l în dulapul cu materialele farmaceutice, aflat în atelier. Reveni de-acolo cu toată fața tăiată de cioburi, dar nu trebuia să-și mai bată capul cu dezinfectarea, deoarece pe obraz și pe haine i se vărsase un întreg borcan de tinctură de iod și vreo patru sau cinci kilograme de bicarbonat de sodiu. Urla de furie și observai că pusese mâna pe o daltă. Ca să parez loviturile, apucaii repede o cuirasă, în timp ce, cu piciorul, căutam să-l izbesc peste glezne, cum văzusem la fotbal. De durere Bull Dog scăpă arma din mâini, lucru de care profitai pentru a-l pocni cu pavăza peste gură. Lovitura fu atât de puternică, încât îl năruii tocmai în colțul lui Eugen, care, legat cum era, privea, cu ochii scoși din orbite, bătălia. Se auzi un strigăt înăbușit. Era chiar vocea nefericitului meu asistent. Cum izbutea să strige

prin acel căluș gros, nu statui să mă mai gândesc.

Totuși, inamicul meu nu rămase mult timp la pământ. Când se ridică observai că dinții din față îi erau pierduți pentru totdeauna, în schimb ținea în mână pistolul *Parabellum* aflat până nu demult sub capul lui Eugen. Mă simții pierdut, căci împotriva unei arme de foc n-ai cum să te aperi. Ultimul meu gând fu la Cristina, apoi la magnetograf, după care încrucișai brațele.

Salvarea veni tocmai de-acolo de unde mă așteptam mai puțin: de la bietul Eugen! Acesta, așa legat cum era, putea totuși să vadă, și dându-și seama de pericol, se rostogoli între picioarele colosului făcându-l să cadă, pentru a treia oară în seara aceea, numai că acum bruta se izbi cu capul de perete și rămase nemișcat. Nu-mi trebui decât o clipă ca să pun mâna pe pistol, să-l eliberez pe asistent și cu ajutorul lui să-l legăm fedeleș pe atacator, cu frânghiile rămase.

Eugen pufăia și scuipa-ntr-una. Prima lui vorbă fu:

— Magnetograful? ...

— E salvat! L-am încuiat în sertar! Îți mulțumesc că ai intervenit la timp!

Ajutorul meu trase câteva înjurături marinărești, tot făcând la noduri suplimentare.

— Nici nu știam dacă e încărcat sau nu... fir-ar al dracului să fie! ... Nu-mi explic de ce n-a funcționat semnalul...

Și iar începu să scuipe.

— Ignorabimus, răspunsei, semper ignorabimus!

Apoi căutai să-l liniștesc. Ce te frământă așa? Bine că am ieșit cu fața curată...

— Nu de asta... Din cauza călușului pe care mi l-a pus bestia! Nu vezi că e cârpa cu care ștergem parchetul și miroase a petrosin, de credeam că înnebunesc!

Capitolul IV SÂNGE

Dormirăm ca doi copii îmbăiați, în fotoliile rămase întregi. De fapt asistentul meu jurase că va sta de planton toată noaptea, însă la opt când mă trezi telefonul îl găsii sforăind.

Ridicai receptorul în grabă. La capătul firului era chiar președintele Combinatului, care mă chema la dânsul spunând că are să-mi dea o veste mare. Îl trezii imediat pe Eugen.

— Vezi că plec la Combinat! Ai grijă de prizonier, dă-i apă și fă-i rost de ceva mâncare. Eu zic să-l închizi în baie. Acum avem și grija lui... Când mă întorc o să anunț Miliția.

— Am înțeles!

— Vezi să nu-ți scape sau să șterpelească vreun obiect. La ce lucrezi acum?

— Reglez undele celor două aparate VIPLEX. Pe urmă, văd eu poate găsesc ceva...

Așa-zisele aparate VIPLEX erau o nouă cucerire în domeniul radiofoniei, realizată de colectivul nostru: niște aparate de emisie-recepție de

mărimea unei pilule. Din cauza micimii lor, Eugen le botezase în glumă VIPLEX și păstram pentru noi această denumire, până la predarea lor în industrie.

— Perfect! Atunci te-am salutat!

La Combinat, președintele, un bătrân foarte amabil, mă primi frecându-și mâinile.

— Te felicit pentru alegere! Văd că ai făcut-o lată! ...

— Și încă cum, îi răspunsei, mirându-mă de unde aflate așa de repede de întâmplarea din noaptea trecută. Să știți însă că n-am dat eu întâi...

— Așa se începe! Întâi dă unul, pe urmă trebuie să dai și tu și treaba se-ncurcă. Dar să lăsăm asta! Omul nu e ales academician în fiecare zi...

Îmi făcu din ochi și trecu la chestiunea pentru care mă chemase. Data Congresului Internațional de cibernetică se fixase și Combinatul nostru avea sarcina să realizeze un nou prototip de creier electronic, în măsură să reprezinte cu cinste țara noastră în străinătate. Fusesem numit cu conducerea lucrărilor unui important colectiv și mi se cerea să-mi aleg colaboratorii.

Declarai că nu aveam nevoie deocamdată decât de Eugen și de cineva care să mă înlocuiască la Universitate. Răgazul de șase luni ce mi se acordase până la prezentarea prototipului în fața experților de la Combinat îmi păru prea scurt, însă această grabă era justificată de faptul că lucrările Congresului începeau curând după aceea. În afară de colectivul meu, mai lucrau și altele, în același

scop și comisia de expertiză urma să decidă. Un amănunt interesant: Congresul urma să se țină la Philadelphia, oraș unde se afla Institutul de electronică, absolvit de mine prin corespondență acum nu știu câți ani și eram hotărât să prezint o lucrare excepțională în fața foștilor mei profesori. Comunicai acest lucru și președintelui care-mi strânse mâna emoționat.

— Îți aștept propunerile, spuse el cu multă căldură, în timp ce mă conducea spre ieșire. Cred că într-o lună mi le aduci?! Aha... uitasem... și lasă-mă să te îmbrățișez și pentru celălalt eveniment fericit...

—???

— Parcă auzisem că te-ai căsătorit zilele astea.

— Vai de mine! Nici nu mă gândesc! Deocamdată! ...

Se întoarse nedumerit către teancul de ziare de pe birou și începu să le răsfoiască. În unele, pe prima pagină, se afla poza mea ținând-o în brațe pe Cristina... Mă privi muștrător, dar nu mai insistă.

— Cum crezi... Oftă el. Atunci... Apucă-te de treabă. Și sunt de părere să te consacri exclusiv sarcinii primite. Cred că mă înțelegi.

În drum spre casă mă abătui pe la circumscripția de miliție și le povestii aventura din noaptea precedentă. Imediat scoaseră un automobil și patru oameni săriră înăuntru. Plecarăm luând virajele pe două roți. În fața casei mașina stopa brusc și doi din însoțitorii mei dispărură brusc să caute urme.

Ceilalți veniră după mine.

Ca și de rândul trecut, ușa de la intrare era deschisă...! Pesemne că Eugen nu se învățase minte! Îl strigai, hotărât să-l fac cu ou și cu oțet de data aceasta, însă nu primii niciun răspuns. Nu-mi dădeam seama unde poate fi asistentul meu și cei doi milițieni mirosind ceva suspect se priviră semnificativ. După un moment de atenție încordată auzirăm scârțâitul ușii de la baie. Încăperea era însă goală și dormitorul de asemenea. Mă întorsei spre milițieni și înălțai din umeri. Era tot ceea ce puteam face în acel moment. Alte camere nu aveam... Era momentul ca ei să intre în acțiune, ceea ce și făcură. Mai întâi ne apucarăm să cercetăm baia unde fusese ținut închis agresorul. Într-un colț găsirăm aruncate frânghia și călușul. Din răzbunare, Eugen folosisese același căluș. Frânghia mea de rufe era tăiată în trei locuri. În afară de aceasta, milițienii constatară că un geam e întredeschis, soba e stinsă, mobila desfundată și că, în afară de infractor și de asistentul meu, mai lipsește din apartament o cutie cu lingurițe de argint, toată șunca din frigider și cele șapte sticle cu țuică de prună pe care le păstram ca să am cu ce trata oaspeții din străinătate, în plus, blestematul de Bull Dog lăsase și robinetul de la baie deschis și-și șterse pantofii cu draperia de la fereastră. Dar, ce era mai grav, magnetograful din sertar dispăruse...

Comunicați milițienilor tot ce știam și ei notară într-un carnețel ce li se părură mai important. Apoi,

scoaseră câte o lupă și se aruncară pe brânci. Îi lăsați să facă tot ce poșteau și mă trântii zdrobit într-un fotoliu, închizând ochii. După două ore, agenții se sculară gemând: Nu descoperiseră niciun indiciu! Tocmai când ne luam rămas bun, privirea mea căzu din întâmplare pe abajurul lămpii de noapte. Cineva scrisese cu roșu o formulă: $D=1^1$.

Recunoscui dintr-o privire scrisul lui Eugen. Dar ce formulă să fi fost asta? N-o mai întâlnisem nicăieri și era sigur că fusese scrisă doar cu o oră-două înainte. La strigătul meu, milițienii se întoarseră cu un salt și, văzând inscripția, scoaseră din nou, ca le o comandă, lupele. După un moment de cercetare, se consultară din priviri și cel mai mare în grad rosti un singur cuvânt:

— Sânge!

Întrerupsei o clipă povestirea și cerui un pahar cu apă. Criticul meu mi-l oferă privind semnificativ la ceas.

— Nicio grijă, îl asigurai. Cu treaba asta se ocupă colaboratoarea mea. Câte minute mai avem, Cristina?

— Treizeci și șase de minute și opt secunde.

— Imposibil, sări redactorul, imposibil! După mine mai sunt doar douăzeci de minute. Să fim corecți!

— Se scad șaisprezece minute și opt secunde durata conversațiilor.

— Sigur intervenii eu. Când mă ții de vorbă timpul nu se omologhează. Așa e drept! Dar ia

spune mai bine, nu cumva am dat-o prin genul romanelor polițiste?

— Lasă că merge. Nu suntem dogmatici. Cititorilor noștri nu le displace puțin mister și au simțul umorului. Dacă scopul e frumos și lucrarea scrisă cu talent puțin le pasă cum e clasificată lucrarea respectivă. Dar sper că timpul acesta nu mi-l deconțați, fiindcă dumneavoastră sunteți cel care a deschis vorba.

Capitolul V

O IDEE GENIALĂ

Urmă o perioadă grea pentru mine. Dimineața lucram la proiectul cerut și mărturisesc că simțeam lipsa bietului Eugen, deși mă înconjurasem de o armată întreagă de colaboratori. În fiecare zi către prânz dădeam un telefon la miliție cerând vești despre nefericitul meu asistent. Răspunsul era întotdeauna același: nimic nou! Dispăruse de parcă ar fi zburat prin văzduh, și el, și așa numitul Bull Dog! Aproape că îmi era frică să mai deschid ziarele de dimineață de teamă să nu aflu că, cine știe pe unde, i s-a găsit cadavrul, purtând urme de violență. Formula pe care mi-o lăsase scrisă, cu sângele său, pe abajur continua să-și păstreze cu încăpățănare taina. O răsucisem pe toate fețele și, cu fiecare zi, mă întăream tot mai mult în

convingerea că nu înseamnă nimic. După-amiaza mă aruncam din nou, cu furie, asupra lucrului, iar seara ieșeam să mă plimb fără nicio grijă, deoarece, din noaptea cu pricina, locuința mea se afla sub supravegherea miliției.

Seara mă întâlneam cu Cristina...

Mergeam amândoi pe străzi uitându-ne cu coada ochiului unul la celălalt. Despre căsătorie nu mai adusesse niciunul vorba, dar ne comportam ca niște logodnici. Era un rol cam nepotrivit pentru mine și bănuiesc că mi-l jucam destul de prost, însă aveam scuza că până atunci nu mai fusesem niciodată într-o astfel de situație. Căutam totuși ca discuțiile noastre să fie cât mai utile și abordam de preferință subiecte în legătură cu știința. Fata mă urmărea cum putea mai bine, dar mă tem că nu se prea distra în timpul acestor plimbări. Totuși nu înceta o clipă de a fi femeie. După bătaia cu Bull Dog se îngrozise văzându-mi obrazul tumefiat. Apoi povestirea mea o interesase. Se arăta mândră de pumnii pe care-i dădusem și chiar de cei încasați și ținu să mă oblojească cu propriile sale mâini. Avea niște degete atât de transparente, încât regretai din toată inima atunci când vânătăile îmi trecură. Grație acestui rol de infirmieră, studenta timidă pe care o cunoscusem la început căpătă destulă autoritate ca să mă târască în cercurile ei de prieteni.

Așa cum eram, cu nasul umflat și cu un ochi pe jumătate închis mă plimbă pe la toate expozițiile, mă prezentă colegelor și prietenilor, iar aceștia se

arătară foarte interesați de faptul că fusesem campion universitar de box. Se prefăcură a nu ști că sunt și academician, ceea ce nu mă supăra de loc. Îmi venea totuși să râd: „geniul ciberneticii moderne” discutând despre baschet! Dar, dacă prietena mea era mulțumită, eu n-aveam dreptul să mă plâng. Curând-curând veni rândul ei să vorbească și, în tot timpul lungilor și plăcutelor noastre plimbări de seară, nu mai înceta să-mi povestească o mulțime de fleacuri cu care de asemeni urechea mea nu era deprinsă: despre sport, despre filme și chiar despre modă! Dar în gura ei cuvinte ca „golaveraj” sau „bigudiuri” răsunau ca un clinchet de clopoțel și, în scurt timp, găsi că acele nimicuri erau pur și simplu încântătoare.

Între timp, lucrarea mea nu sta pe loc. Știam ce am de făcut Noua mea creație trebuia să fie o sinteză a tuturor descoperirilor făcute de mine până atunci. Dacă în ultimii ani Combinatul fabricase în serie, după planurile mele, acari, strungari și dactilografe, de data aceasta voiam să realizez omul mecanic multilateral.

— Haida de! Bine că nu l-ai pus să inventeze perpetuum mobile, interveni redactorul zâmbind cu durere. Dați-o-ncolo de treabă, domnule!

N-aș vrea să se înțeleagă greșit noțiunea de robot multilateral. Era în fond tot o cutie dreptunghiulară de metal cu membre articulate și

cu capul cât o minge. Dar, spre deosebire de ceilalți, acesta din urmă putea avea mai multe creiere electronice, fiecare cu altă memorie. Deci, dacă montam creierul Nr. 1 aveam un agent de circulație, Nr. 2 - contabil, Nr. 3 - ghid, sau lustragiu, sau pianist. Omul meu mecanic avea o ușiță în spate pe unde puteam introduce creierul electronic dorit. Aparatul rămânea tot atât de neputincios ca orișicare mașinărie dacă îi cereai ceva ce nu știa el să facă.

Cred că nu e de prisos dacă amintesc că memoria sau programul acestor mecanisme e cuprinsă-ntr-un număr de fișe, benzi de magnetofon ori filme. Impulsurile dinafară sunt înregistrate de aparate arhicunoscute: celula fotoelectrică, radar, microfon, contoar de infraroșii etc. Și transformate în numere. Un aparat coordonator le sortează și trage concluzia logică, corespunzătoare unei ecuații. După ce ecuația a fost pusă pe un tambur, se declanșează impulsul electric, care e îndrumat către fișa de memorie cu numărul corespunzător. Aici e prevăzut ce atitudine urmează să ia mașina: să spună sau să facă ceva. Robotul meu urma să fie dotat în plus cu un aparat de radio emisie-recepție VIPLEX, același model la care lucra Eugen. În ziua dispariției sale. Prin el omul mecanic putea să se exprime și putea primi diferite dispoziții.

Țin să precizez că în realitate totul e mai complicat decât am arătat eu aici, dar am căutat să nu încarc povestirea mea cu amănunte

neesențiale. După cum am mai spus, încă din primele zile planurile mele fuseseră precizate în mare și mai multe colective executau lucrările de amănunt pentru adaptarea creierelor electronice. Părțile mari îmi fuseseră furnizate de către atelierele Combinatului, fiindcă foloseam multe din piesele deja existente. La sfârșitul lunii prototipul era montat, dar aveam numai un creier electronic gata, acela de dirijor de muzică de cameră și aș fi preferat să prezint președintelui, amator numai de muzică populară și de operă, un exemplar care să-i placă.

Mă cufundasem în munca mea atât de mult, încât adeseori uitam să țin seama și de realitatea înconjurătoare. Vorbeam singur pe stradă, făceam calcule pe cel mai mic petic de hârtie și, într-o duminică la prânz, am ieșit la plimbare cu paltonul pe mine, deși era în iulie și toată lumea umbla în cămăși. Cristina urmărea cu îngrijorare toate aceste ciudățenii, căutând să mă încurajeze cum se pricepea și ea. Uneori mă săruta pe frunte și atunci mă simțeam în culmea fericirii. Fiindcă orele pe care le trăiam departe de. Dânsa începuseră să-mi pară searbede, îi făcui cadou un colier de perle puțin deosebit de celelalte, deoarece una din bobite conținea un aparat de radio VIPLEX. Un alt aparat VIPLEX mi-l montasem într-un buton de cravată și-l purtam în permanență asupra mea. Când voiam să comunic cu logodnica mea, învârteam acul într-un anumit fel, adică reglam unda, făceam apelul și, după ce mă asiguram că

sunt ascultat, spuneam ce aveam de spus. Cristina făcea la fel și nu trebuia nici măcar să se obosească să apropie perla de gură, fiindcă adaptasem emițătorul să funcționeze cu un laringofon minuscule. De auzit auzea prin niște clipsuri asortate cu colierul, iar eu prin tija ochelarilor unde montasem receptorul.

Trăiam clipe frumoase! De câte ori o chemam, inima mea tresărea cu putere auzindu-i glasul. Fata își dezvăluia cu tot mai puțină sfială firea ei veselă și. Fără griji. Ținea totuși să cred că are și preocupări serioase și adesea se interesa de treburile mele, dar fără să insiste prea mult. Într-o zi mă luă pe neașteptate:

— Îmi vorbești toată ziua de omul tău mecanic și mie nici nu vrei să mi-l arăți...

O privii perplex.

— E secret, draga mea, spusei eu încurcat. Publicul nu trebuie să afle nimic până nu-l prezint la Congres.

— Păi ce... eu sunt „public” pentru tine?

Se agățase de brațul meu și cred că acesta era cel mai bun mijloc spre a mă convinge. Chemai o mașină și, după câteva minute, o invitam să-mi treacă pragul.

În mijlocul atelierului, singur și fără gânduri, priveghea omul meu mecanic. Îl numisem provizoriu „Grosomodo”, fiindcă era un proiect primar, susceptibil de mari îmbunătățiri în următoarele cinci luni ce îmi mai rămăseseră. De

aici numele de Grosomodo, care luat în sensul de mai sus nu putea avea nimic jignitor pentru el. Când răsucii comutatorul avui impresia că pleoapele lui Grosomodo clipească repede ca ale unei ființe vii când încearcă să se acomodeze cu o lumină prea tare. Cristina scoase un țipăt de surprindere.

— Uff! ... M-am speriat! Se alintă ea. Vai ce urât e!...

Aveam ocazia să o uimesc și nu o lăsa să-mi scape.

— Grosomodo, rostii eu tare, fii atât de amabil și adu un pahar de apă pentru prietena noastră!

La vorbele mele mașinăria păru că prinde viață, se înclină în semn că a înțeles, apoi se îndreptă cu pași omenești către baie, unde îl auzirăm umblând la robinete. Peste puțin reveni cu un pahar de apă pus pe o tavă. Îl ducea cu atâta siguranță, încât nu vărsă nicio picătură până în clipa când îl întinse Cristinei.

Aceasta rămase pur și simplu încremenită.

— Mulțumesc, Grosomodo, mulțumesc... Abia izbuti ea să articuleze. Ascultă... el înțelege toate acestea?

— Cum poți să-ți închipui una ca asta? E tot atât de insensibil ca și o mașină de cusut, de pildă.

— Nu știu... Mă simt jenată! Nu mă săruta în fața lui...! Îmi pare rău că i-am zis „urât”!

Toate aceste lucruri mă făceau să râd. Ca să demonstrez toate posibilitățile mașinăriei mele, începui să-i dau și alte ordine:

— Grosomodo, ia aceste fulgarine și pune-le în cuier! Așa! Oferă un scaun Cristinei! Acum pune la Radio București II ca să o ascultăm pe Ioana Radu. Scoate prăjiturile din bufet și pune-le pe masă...

— Pot să-i dau și eu ordine? Bătu Cristina din palme, copilărește.

— Desigur. Potrivește-ți radio-laringofonul pe unda... Adică dă-mi voie să ți-l potrivesc eu.

St...! Fii cuminte! Grosomodo, știi ce vreau eu? ... Du-ți o mână la ureche! ... Bravo! ... Acum stai într-un picior...! Extraordinar, dragul meu! Spune-mi ce am în paharul acesta?

— Nu știi... răspunse Grosomodo cu glas cavernos.

La auzul acelei voci, Cristina se refugie în brațele mele.

— Cum se poate una ca asta? ... L-ai făcut să și vorbească?

— Sigur! Iar când i se pun întrebări la care nu poate răspunde, contactele se blochează și emite doar banda pe care e înregistrat: „Nu știi!”

— Vai ce interesant el Și cum se face că se mișcă fără a cădea?

— Foarte simplu! În stomac are un aparat numit homeostat care îi reglează echilibrul și armonia mișcărilor.

— Dar când e vorba să urce sau să coboare o scară?

— În degetele picioarelor are radar. Cu ajutorul lui își dă seama dacă terenul urcă sau coboară și atunci homeostatul acționează în consecință.

— Și cum vorbește el?

— În dinții din față are un aparat VIPLEX asemănător cu cel din perlele tale.

Copleșită de tot ceea ce văzuse, Cristina trebui să se așeze pe un scaun. Tăcu câteva lungi momente, meditănd parcă. Apoi îmi zise:

— A mai construit cineva oameni mecanici?

— Desigur! Numai că acesta e cel mai complex. Cel puțin așa îmi închipui eu...

— E bărbat sau femeie?

— Nu te înțeleg! Oamenii mecanici sunt de obicei de genul neutru.

— Totuși după aspect și după nume pare mai mult masculin.

— Ai dreptate! Însă...

Figura logodnicei mele avu dintr-o dată o strălucire ale cărei cauze nu le putui pricepe deocamdată.

— Am o inspirație grozavă, dragul meu, izbucni ea. Grozavă!

— Sunt extrem de curios să aflu ce ai mai născocit.

— Dar să mă treci printre colaboratorii tăi, ai auzit? Suntem înțeleși? Țin foarte mult la asta! Ah! Ce idee splendidă!

— Ard de nerăbdare să o aflu, te rog să mă crezi!

— Ei bine, fă o femeie cibernetică!

Rămăsei mut în fața acestei inspirații, cum îi zicea dânsa. Apoi simții că mă apucă furiile! Ah! Căpșorul acesta blond cum putea să scornească asemenea neghiobii! Și încă mai urmase și

cursurile mele aproape un an de zile! Îmi venea să mă iau cu mâinile de păr!

— Ideea e excelentă, mă prefăcui eu de acord, dar o să discutăm puțin. Care e scopul practic?

— Cum așa, dar o să fie mai frumoasă, nu crezi? Tu numai la scopuri practice te gândești? Adică noi, femeile, nu merităm să se ocupe un gogeamite academician de noi?

— În fond din punct de vedere științific nu va fi nicio deosebire între o femeie cibernetică și Grosomodo.

— Uf! Ce uricios ești! Sufletește suntem niște ființe mai complexe, mai interesante.

— Vreau să fim obiectivi. Tot aceleași mișcări va trebui să le execute.

— Da, dar le va face cu mai multă grație. Nu mă supăra tocmai când vreau să te fac celebru. Cine crezi că se va uita la sărmanul Grosomodo așa de mărginit cum arată? Ah! Doamne, parcă se uită la mine! Pe când după o femeie toți întorc privirile chiar și dumneata, cât ești de serios! Lasă că știu eu!

Căzusem în dizgrație! Încercai să protestez și să declar că are dreptate. Nu mi se dăde permisiunea.

— Ah! Urmă ea, cine m-a pus să mă îndrăgostesc de un om de știință Sunteți ființele cele mai reci și mai lipsite de poezie Nu vă interesează decât fierătăniile voastre și atâta tot! Mi-e și milă! Să treci pe lângă ceea ce e frumos cu nepăsare asta e ceva care mă scoate din sărite! Înfumurați, așa sunteți și prefăcuți! Spuneți într-una te iubesc și,

când trebuie să dovediți acest lucru, dați bir cu fugiții! Ce e pentru tine, de exemplu, să faci un individ ca Grosomodo? O muncă obișnuită, banală! Dar să cauți să imprimi mașinăriei tale măcar un dram de personalitate, e ceva năstrușnic, original, interesant, romantic... Și tu dai înapoi! ...

Cu asemenea elocință nu puteam să lupt! Privind-o eram și eu aproape convins că știința trebuie să urmărească un scop năstrușnic și romantic! Ce erezii, ce drăgălașe erezii!

— Ești minunată! Strigai eu aproape entuziasmat de acea idee ciudată. Să trăiești! Sus paharul! În cinstea ta și a femeii cibernetice! O să mă ocup serios de chestia asta!

Cristina mai sporovăi câțva timp despre marea ei inspirație științifică, apoi o invitai să guste din bunătățile de pe masă.

— Bine! Dar nu-mi place ca Grosomodo să stea și să se uite la noi, spuse ea pipăindu-și colierul. Grosomodo, du-te te rog în colțul acela și stai cu fața la perete. Sau, mai bine, du-te în baie. Și încă o dată te rog să mă scuzi!

Capitolul VI

„AXA CU CAME” SUNT EU...!

La termenul fixat mă aflu în fața președintelui cu planurile făcute sul la subsuoară. Bătrânul le examina atent, apoi ceru explicații.

— Da, conchise el în cele din urmă. În general, e strălucit. Ideea dumitale e remarcabilă, planurile

extrem de interesante, dar...

Mă privi cu o subită tristețe pe figură.

— Îmbătrânesc, dragul meu, continuă el. Îmbătrânesc. Uite, noi lucrăm împreună de atâția ani și văd că de data aceasta nu am izbutit să-ți comunic exact ceea ce se cere de la noi. Pesemne că am uitat să-ți spun că e o sarcină foarte importantă și că e pentru prima oară când țara noastră participă la un congres internațional de cibernetică.

— Ba mi-ați spus, murmurai eu confuz.

— Și totuși nu mi-ai adus decât un proiect excelent? Păi excelent e nota dumitale obișnuită și acum îți ceream mai mult! Ceva extrem de original!

— Năstrușnic poate? Sării eu amintindu-mi de discuția avută cu logodnica mea acum câteva zile.

— Chiar așa, dacă vrei! Nu trebuie să disprețuim romantismul în știință, ai ghicit, vreau ceva să iasă din obișnuință și să o ia razna, în sus, spre zenitul ciberneticii...

Mă simțeam și eu cuprins de elanul bătrânului meu președinte și l-aș fi luat în brațe, dacă între mine și dânsul nu ar fi fost un imens birou de stejar peste care nu puteam sări.

— Ura! Strigai eu. Am găsit! Trăiască cibernetica!

Îl văzui cum i se umezesc ochii. Nu înțelegea prea bine, dar îmi întinse mâna. Pe ușă năvăli secretara neștiind cine și de ce strigă. O expedie cu un gest și se întoarse spre mine întrebător.

— Mai aveți încredere în talentul meu? Îl întrebai.

— Deplină încredere!

— Atunci totul s-a rezolvat! Ura! Trăiască cibernetica! Nu spun nimic mai mult! Dar în două săptămâni veți avea tot ceea ce doriți.

Venerabilul om ar fi vrut să spună ceva, să ceară amănunte, însă de fiecare dată se vedea oprit de strigătele mele entuziaste: Ura! Trăiască cibernetica!

În cele din urmă mă liniștii.

— Plec imediat, spusei puțin jenat de entuziasmul ce mă cuprinsese. N-aveți nicio grijă. Totul e în regulă! Numai că trebuie să anunț imediat pe cine știu eu.

Răsucii acul de la cravată și începui să fluier marșul din Aida: semnalul convenit între mine și Cristina. Președintele mă urmărea vexat. Când mă auzi vorbind de unul singur în ochii lui citii teama.

— Alo, dragă, sărut mâna! Știi că ideea ta se va pune în practică imediat? Cum care idee? Ai avut una grozavă! ... Toate ideile tale sunt grozave? ... Da, da, ai dreptate! Mă arunc imediat într-o mașină. Pa!

Președintele rămăsese înghețat la biroul său de stejar masiv. Îl liniștii în câteva cuvinte.

— Un radio-laringofon... Vorbeam cu prietena mea.

Scoase un suspin de ușurare atât de adânc, de parcă în încăperea s-ar fi dezumflat un dirigibil. Simții că se pregătea să-mi țină o predică lungă, așa că mă grăbii să intervin.

— Bine că-mi adusei aminte. Nu cumva cunoașteți pe cineva care să se priceapă la scrieri secrete?

— De ce? ... Se repezi dânsul, îmbujorându-se la față.

Îi explicai întâmplarea cu Eugen și mărturisii că nu izbuteam să descifrez inscripția de pe abajur. Poate că în acele semne ciudate se găsea secretul dispariției sale sau vreo formulă menită să împingă omenirea cu încă un pas înainte. Pe măsură ce vorbeam, ochii interlocutorului meu aruncau fulgere. În cele din urmă nemaiputând răbda, trânti pumnul în masă și-și tăie vorba.

— Ascultă! N-ai auzit niciodată de „Axa cu Came”?

Cum să nu aud de numele celui mai mare rebusist al țării, când toate publicațiile erau pline de jocurile sale, atât de interesante și de instructive? Eugen îl urmărea cu sfințenie și-mi povestea și mie câte ceva din când în când. Recunoscui deci că am auzit.

— Ei bine „Axa cu Came” sunt eu!

Scrisei imediat formula pe o bucată de hârtie și i-o întinsei. Afacerea se afla în mâini bune. Mă pregătii să aștept oricât ar fi fost nevoie, era doar în joc soarta prietenului și asistentului meu. Numai că președintele abia că își aruncă o privire și-mi și restituî hârtia strâmbând din nas.

— Joc de copii, zise el. Apă de ploaie!

— Bine, dar cum se traduce? ...

— Un D un i la puterea i... Unde-i unul nu-i

putere!

— Ia te uită! Și ce înseamnă asta?

— Mai departe nu mai știu. Rămâne să descoperi singur ce a vrut să spună Eugen. Știința se oprește aici.

Capitolul VII

NAȘTE O NOUĂ GALATHEE!

Mult timp mă chinui o întrebare, ca pe Hamlet.

Bineînțeles că nu era vorba de aceeași întrebare. Aș fi dat oricât să știu ce s-o fi petrecut în mintea lui Eugen în ziua dispariției sale, ca să noteze pe abajur acest vers din „Hora Unirii” și încă cu propriul său sânge! Mă închipuisem pe mine în situația lui, cu sângele șiroind din zeci de răni, văzându-mi sfârșitul cum se apropie... Și eu să mă apuc să scriu, de exemplu, Peneș Curcanul...!

— Ce-ai fi scris, dragul meu?

— Cristina! De trei ori Cristina! Ce mă mai întrebi?

— Iar eu aș fi scris Martin!

În așa hal ajunsesem! Rosteam acum fără nicio jenă vorbe ca: totdeauna, niciodată, fericire, suflet...! Cred că toată lumea face așa în situații similare, așa că n-are rost să mă ascund după degete. Cristina uitase de ideea ei genială dar când i-o amintii se entuziasma din nou.

— Să semene cu mine! Atâta lucru cred că merit și eu! Îți voi servi de model.

— Cum crezi că voi reuși să redau în fier atâta dragălășenie?

— Lingușitorule! De ce nu mă faci din mase plastice? Ai văzut ce simplu e?

În orice caz se putea încerca.

Convocai imediat un specialist în mase plastice recomandat de președinte. Era un tânăr robust și prăjit la soare ca un marinăr de cursă lungă. Inginerul Modest, așa îl chema, li expusei în amănunt ceea ce doream de la dânsul și el veni cu câteva propuneri foarte reușite. Ne înțeleaserăm

destul de repede și după câteva zile ne și apucărăm de lucru.

Ne trebuia mai întâi un mulaj în ghips. Logodnica mea cam strâmbă din nas aflând că trebuie să se tăvălească, în costum de baie, în noroiul acela în care i se lua tiparul, dar n-avu ce face. Când ghipsul se întări, lipirăm cele două jumătăți și începurăm să le netezim cu glaspapir. Sub pretext că ne servește de model, Cristina se învârtea pe lângă noi în costum de baie, ceea ce mă cam stingherea. Tot din acest motiv, inginerul Modest luă prostul obicei să rumege hârtie de împachetat. În schimb lui Grosomodo i se porunceă întotdeauna.

— Grosomodo, fii bun și du-te în baie. Nu se cade să fii și tu de față!

În curând noua Galathee trona în atelierul meu printre cuirase și armuri medievale. Inginerul Modest plecă luând măsurile exacte, după ce strânse oftând mâna celei reale. Dusei statuia în camera lui Eugen rămasă neocupată și, când mă simțeam mai obosit de muncă, îi făceam câte o scurtă vizită cu care ocazie o ștergeam de praf.

Grosomodo fu părăsit în baie și pe figura lui atât de expresivă se prinse o plasă de păianjen...

„Omul e cel mai subtil aparat”, spusese președintele. Avea deseori obiceiul să emită astfel de aforisme, așa că nimeni nu i-o lua în nume de rău. Hotărâsem împreună cu inginerul de mase plastice să ne ținem cât mai fidel de modelul pe care natura ni-l pusese la dispoziție și în acest scop

mă apuca să studiez cu râvnă anatomia. În scurt timp eram entuziasmat! Nu era posibil să execuți un număr mai mare de mișcări cu atât de puține mijloace, ca atare era absurd să căutăm alte soluții.

Inginerul Modest nu era un cârpaci în meserie. Deși trebuia să-i scoți vorba din gură cu cleștele, fu cuprins de o adevărată pasiune pentru sarcina ce-i încredințasem și, mai curând decât mă așteptam, îmi aduse scheletul Cristinei în atelier.

Era desigur cel mai delicat schelet pe care-l văzusem vreodată! Întocmit din tuburi foarte ușoare și foarte rezistente, prin interiorul cărora puteam trece o mulțime de fire electrice, avea articulațiile făcute dintr-o substanță asemănătoare cu crepul, posedând toate calitățile ligamentelor corpului omenesc. Apoi veni rândul sistemului muscular, confecționat dintr-un material plastic fibros și avurăm destulă bătaie de cap până să echilibrăm toți mușchii antagoniști.

De schelet Cristina își bătuse joc, azvârlindu-i pe umăr un cearșaf drept giulgiu și punându-i în mână o mătură, dar aspectul propriului său corp jupuit de piele i se păru hidos.

— Parcă aș intra într-o măcelărie, murmură ea de câte ori dădea cu ochii de ecorșeul femeii cibernetice. Bag-o după paravan să n-o mai văd! Vai, ce urât e omul, dragul meu! Mă tem că ai să încetezi de a mă mai iubi...!

O asiguram că am s-o iubesc toată viața. Pe mine acel trup neterminat nu mă indispunea de fel.

Erau acolo toate principiile logicii și ale fizicii, aplicate la materia cea mai nobilă. Abia așteptam să-i imprim cele dintâi noțiuni, s-o fac să miște, să răspundă la ordinele creierului electronic.

Bineînțeles că femeia noastră cibernetică nu era o imitație a naturii. Ea n-avea nevoie de circulație, de digestie, de respirație. În abdomen fixasem sediul mecanismelor de execuție, centrul mișcărilor elementare și complexe, centrul echilibrului și homeostatul. În cap hotărâsem să montez aparatele de culegere și de prelucrare a informațiilor primite și a senzațiilor, iar în piept urma să-i instalez memoria. Drept combustibil foloseam o minusculă pilă nucleară instalată în cea de-a doua vertebră lombară și având o durată practic nelimitată. În afară de asta fiecare mișcare crea, în secundar, diverse curenți de inducție, iar câțiva pori erau specializați să colecteze căldura din atmosferă și să o transforme în energie. Printr-un dispozitiv aproape invizibil o puteam pune la priză în timpul nopții și în felul acesta își încărca bateriile instalate în clavicule și în regiunea coccigiană.

Cea mai dificilă operație fu instalarea epidermei. Atât eu cât și Modest muncirăm aproape două săptămâni zi și noapte și Cristina era nevoită să se certe cu noi, când voia să ne convingă să mergem la masă.

Și, într-o bună zi, opera noastră era gata!

După ce făcurăm ultima sudură, ne privirăm amândoi fără grai. Era atât de minunată această

femeie, atât de reală, încât, fără vrerea noastră, noi, creatorii ei, ne simțeam intimidați. Ne trezi din visare vocea Cristinei:

— Ah! Sunt gata în sfârșit! Vai ce drăguț! Dar picioarele mi le-ați făcut mai groase decât în realitate!

M-am întors către inginerul de mase plastice și am vrut să-l îmbrățișez. El mesteca furios acea pastă oribilă și, când văzu că mă îndrept spre dânsul, se feri din drum și plecă fără niciun cuvânt, trântind ușa cu putere în urma lui. Cristina se repezi după el voind să-l aducă înapoi... Rămăsei singur cu statuia. Ceva straniu încolțea în sufletul meu! O bucurie imensă și atât de cunoscută: bucuria constructorului în fața operei sale! În astfel de clipe înțelegeam mai bine decât oricând mitul lui Pygmalion! Numai acele lucruri pe care le facem cu nepăsare ne par moarte și fără sens. Dar frenezia adevăratului artist nu poate să nu se comunice și operei sale. Galathea mea era aici, la un metru în fața mea și, o clipă, îmi păru mai frumoasă decât femeia după care o modelasem, deoarece o puteam împodobi cu toate darurile imaginației mele.

Îi acoperii mașinal umerii cu un șal găsit la îndemână. Gestul n-avea niciun rost, dar în seara aceea mă simțeam prea obosit pentru a sta să-mi mai analizez toate acțiunile. Îmi aprinsei o țigară așteptând să se înapoieze Cristina și privii din nou femeia cibernetică.

Nu era cu putință să-ți imaginezi ceva mai

desăvârșit. Observația Cristinei că i-am făcut picioarele prea groase era cu totul neîntemeiată.

Capitolul VIII PRIMUL MESAJ AL LUI EUGEN

Timpul trecea pe nesimțite. O ciudată nerăbdare mă cuprinsese. Femeia cibernetică putea îndeplini acum diferite ordine transmise prin radio, dar dispozitivul ei de memorie nefiind complet pus la punct nu executa decât mișcări simple cu ajutorul centrului respectiv, montat, cum se știe, în abdomen. Îmi aducea gustarea la pat, prăjea pâine sau îmi pregătea baia, ba de vreo două ori am pus-o chiar să-mi calce pantalonii. Aceste mici servicii însă, în loc să mă bucure, mă stinghereau. Doar nu pentru asta creasem o asemenea mândrețe de femeie, ci pentru o activitate mai înaltă. Doream să scot ceva mai bun din ea. S-o învăț alte lucruri mai interesante, pentru a justifica ostenele depuse cu întocmirea ei.

Până una alta, găsind că nu e convenabil să se tot învâртеască prin casă așa dezbrăcată, îi făcui rost de o salopetă și niște pantofi de tenis, iar Cristina îi dăruie o basma ieftină cu niște desene cam stridente. Această costumație absurdă mă supăra, dar îmi spuneam mereu că nu e decât ceva provizoriu. Adesea uitam complet de cele două Cristine, când mă apucam să lucrez la lădița cu tranzistori, la „creierul” femeii ciberetice, de care mă simțeam legat printr-o mie de fire nevăzute.

În acele zile mă găseam chiar în punctul

culminant al cercetărilor mele și orice contact cu realitatea obișnuită mă irita, deoarece mă scotea din înalte sfere ale unor filosofări, ca să le zic așa, electronice... Chiar în timpul vizitelor zilnice ale Cristinei mă surprinsei răspunzând anapoda, neatent la fermecătoarele ei ciripeli, așteptând cu nerăbdare să se plece cât mai repede. Constatasem că logodnica mea făcea uz cu o mare plăcere și chiar cu puțină răutate de serviciile femeii cibernetice. Deseori lăsa înadins să-i cadă câte un obiect pentru a o sili pe cealaltă să i-l ridice. O dată chiar vru să o pună să spele niște perdele... Mă opusei cu strășnicie: sufeream văzându-mi opera atât de înjosită. A urmat bineînțeles o ceartă, o ușă trântită și o liniște splendidă de trei zile... Pe urmă un telefon:

— Alo... Tu ești, dragul meu?

Eu eram! Timp de un sfert de oră mi se comunică următoarele: că a fost bolnavă și a plâns din cauza mea, că suferă în continuare din același motiv, că la Scala rulează un film grozav și a luat bilet și pentru mine și ca dorea să știe dacă o mai iubesc și dacă i-am reparat radio-laringofonul.

— Și să nu uit să-ți comunic un lucru important, adăugă ea. Știu că tu nu prea ești la curent cu actualitățile literare. Ei bine, iubitele, află că vorbești cu o scriitoare și că vei citi în curând prima mea capodoperă.

— Bravo! Atunci te felicit! Numai să-mi spui unde îți apare.

— În „Șoricelul roz”, publicație pentru copii. Am

acolo în redacție o prietenă din copilărie. E o poveste... cibernetică!

— Hm! ... Ce naiba poți să scoți din niște sârme?

— He, în asta constă talentul! Ce știi tu...! Acum spune ce e cu laringofonul meu...

Uitasem de el, dar îi răspunsei fără să șovăi că e gata de mult și că i l-am reparat gândindu-mă la dânsa. Adevărul era că nici nu știam ce are. Cristina mi se plânsese că hârâie suspect în unele ore ale zilei, deci nu putea fi un defect prea grav.

Stabilirăm să ne întâlnim peste două ore în fața cinematografului, dar abia lăsasem receptorul jos, când telefonul sună din nou. De data aceasta era președintele Combinatului, care mă anunța că într-o jumătate de oră e la mine. Nu puteam să-l refuz și vedeam întâlnirea cu logodnica mea periclitată, deoarece bătrânul era vorbă lungă. Mă gândeam s-o anunț pe Cristina când auzii soneria de la intrare și inginerul Modest, specialistul în mase plastice, îmi dădu bună ziua.

— Am venit să-ți spun, rosti el cu greutate, că plecarea mea bruscă de săptămâna trecută a fost o tâmpenie. Te rog să mă scuzi!

— Nu te mai formaliza! E și firesc ca după atâta muncă să-ți sară țandăra din te miri ce.

Ne strânseserăm mâinile.

— În definitiv noi am putea fi chiar prieteni, adăugai eu. Ne leagă doar o operă comună.

— Dimpotrivă, suspină el... ne desparte!

Nu înțelegeam prea bine aceste subtilități și eram gata să-i cer să mă lămurească, dar pică

președintele și treaba asta rămase pe altădată. Nu încăpea îndoială că era o vizită cu tâlc, însă bătrânul vulpoi se prefăcu că trecuse întâmplător pe la mine și începu să vorbească despre vreme. Cu mare greutate îl aduserăm unde vroia chiar el să ajungă, apoi îi arătarăm femeia cibernetică și cum funcționa la diferite comenzi. Era un vechi specialist în branșă și după întrebările sale, îmi dădui seama că venise la mine după o serioasă documentare.

— Spuneți-i să-și pună salopeta, frate, ce naiba! mormăi el. N-am prejudecăți dar... orișicât.

În timp ce femeia cibernetică se îmbrăca, se întoarse cu spatele studiind cu multă curiozitate aparatele la care tocmai lucram. Profitând de ocazie, îl trăsei pe Modest de-o parte.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Desigur...

— Atunci ascultă... la opt trebuia să mă întâlnesc cu Cristina în față la Scala. A luat bilete. Dar nu pot să scap de președinte. Du-te tu! Și explică situația.

Îl văzui că se întunecă la față, totuși dădu din cap în semn că e de acord... Își luă rămas bun de la președinte sub pretextul stupid că e maică-sa bolnavă.

— Precis o întâlnire cu vreo femeie, făcu președintele când ramaserăm singuri. E curios cum prin deducție ajungi să cunoști aproape totul! Apropo, logodnica dumitale ce mai face?

— Mulțumesc bine!

— După dânsa ai confecționat femeia

cibernetică?

— Da!

— Te felicit! Și colierul acesta este al ei, desigur...!?

Îi explicai că într-însul montasem unul din acele mici aparate de radio de care mă foloseam acum câțva timp chiar la el în birou, când avusese impresia că vorbesc singur. Zâmbi amuzat și-mi ceru o lupă ca să-l privească mai îndeaproape. În timp ce îl studia îi povestii că avea la anumite ore un sunet impur, după cum îmi spusese Cristina și ca intenționam să-l reglez chiar în ziua aceea.

— Este instrumentul la care lucra bietul Eugen în ziua dispariției sale...

— Mai știi ceva despre dânsul?

— Nimic.

— Președintele continua să învâртеască în mâini colierul. La un moment dat privirea lui se fixă asupra unor litere indicatoare și mă întrebă ce-i cu ele.

— Ce înseamnă asta i. 1 și i. 2? Și coala jos văd S. 1 și S. 2.

— Sunt indicații convenționale ale unor lungimi de undă pe care lucrăm de obicei. De exemplu unda i. 1 e cea mai slabă iar S. 2 cea mai puternică.

— Unde i. 1... nu-i putere! Rosti președintele cu o voce sugrumată de emoție.

Sărirăm amândoi în sus, înfiorați. Acesta era sensul formulei de pe abajur. Oare mesajul lui Eugen își va dezvălui cumva secretul păstrat cu

zgârcenie atâta vreme?

— Înțelegi? Spunea președintele, la undele însemnate cu i. 1 nu e suficientă putere ca să-l auzim. E simplu ca bună ziua. Ah! Dacă aş fi știut de la început de existența acestor indicatoare!

— Și atunci?

— Atunci o să punem aparatele pe S. 2. Logica ne obligă: unde Ș. 2 puterea crește! Nu cumva sunt folosite pentru distanțe foarte mari?

— Extraordinar! Da! Așa e!

Asistam la un tur de forță al „Axei cu Came”.

— Și la ce oră spunea logodnica dumitale că „hârâie”?

— La ora opt seara și la unu noaptea.

— Atunci mai avem două minute până la opt. Potrivii cu mâinile tremurânde unda aparatului la S. 2. Eram lac de sudoare și președintele își ștergea într-una ochelarii. La opt precis colierul Cristinei începu să zbârnâie. Apoi răsună o voce arhicunoscută:

— Alo, alo! Eugen către Martini Eugen către Martin! Transmit pentru a 856 oară acest mesaj. Răspundeți dacă mă auziți! Răspundeți dacă mă auziți!

Capitolul IX

PRIZONIER ÎN INSULA BLESTEMATĂ

De data aceasta Cristina fu aceea care mă întrerupse.

— Timpul rezervat povestirii a trecut! Anunță ea ridicându-se.

— Ei, asta-i! Se opuse redactorul. Sunt nerăbdător să aud continuarea.

— N-aș vrea să pierzi alte întâlniri mai interesante.

— O să suport cu seninătate consecințele. Acum vă ascult cu atenția încordată ca și arcul lui Wilhelm Tell.

Îmi venea să sărut colierul și chiar pe președinte. Mă repezii la aparat:

— Alo! Eugen! Dragul meu, aici Martin! Mă auzi? Ce fericit sunt că te-am găsit în sfârșit! Credeam că ai murit! Spune ce s-a întâmplat! Ce-i cu tine? E de față și președintele nostru!

— În sfârșit! Șopti vocea lui Eugen. Bine că am dat de tine! Credeam că o să mor în insula asta blestemată înainte de a izbuti să-ți mai vorbesc o dată...

— Insulă blestemată? ... Cum așa?

— Așa vine vorba. Dar să-ți spun repede ce s-a întâmplat. După ce ai plecat, blestematul de Bull Dog mi-a cerut apă. Când m-am apropiat cu

paharul, m-a pocnit cu picioarele în burtă și am leșinat. După zece minute m-am trezit în atelier legat cobză, dar, din fericire, fără căluș. Banditul făcea dincolo baie și probabil avea nevoie de prosoapele noastre. M-am târât până la sertarul uncie puseseseși magnetograful și l-am înghițit. Dacă l-am fi făcut oval, cum îl proiectasem de la început, ar fi mers mai ușor, dar așa m-au trecut toate sudorile. În sfârșit, mai bine așa decât să încapă pe mâinile acestor căpcăuni. După baie, Bull Dog a scotocit prin toată casa după el, s-a uitat chiorăș la mine, ba mi-a și tras vreo douăzeci de picioare, din care cauză VIPLEXUL meu a rămas blocat la S. 2, așa cum am apucat să-ți scriu pe abajur. Pe urmă Bull a dispărut o jumătate de oră, revenind cu un automobil închis, unde m-a înghesuit fără niciun menajament. În cele din urmă am ajuns pe bordul unui avion, iar acum mă aflu într-o celulă sinistră și, drept hrană, temnicerii mei îmi dau în fiecare zi numai orez cu lapte. Uneori mi se permite să părăsesc celula și la prima plimbare am constatat că mă găsesc pe o insulă foarte mică și că temnița mea e un mic castel de piatră, în vârful căruia străjuiește un cavaler medieval.

— Dar cum ai izbutit, așa legat cum erai, să lași înscripția de pe abajur?

— M-am izbit singur cu nasul de studio, până am simțit sânge în gură și formula am scris-o cu limba...

— Ești un erou! Te vom elibera imediat!

— Răpitorii mei nu sunt oameni obișnuiți. Discută

între ei în *esperanto*, cu un pronunțat accent anglo-saxon. Șeful lor e un tip între două vârste, care umblă întotdeauna mascându-și partea de jos a figurii cu o basma roșie cu picățele. Totuși poate fi ușor recunoscut, deoarece are între sprâncene un neg de mărimea unei alune.

— O să-l ia mama dracului, ai să vezi!

— Cu ajutorul soarelui, al orei exacte și al grilajului de la fereastra temniței mele, am reușit să calculez poziția insulei.

— Stai să cauți un creion și o hârtie... Gata!

— Latitudinea 17°27'36" nord și longitudinea 84°56'83" vest. Ai notat?

— Da! Ascultă, Eugen, mai ai ceva?

— Sunt multe de spus, clar nu-mi vine acum în minte. De altfel o să. Mai vorbim noi. Te voi chema zilnic la opt seara și la unu noaptea.

— S-a notat! Acum lasă-mă să-ți spun și eu ceva... Știi cine a descifrat mesajul tău?

— Cred că tu... Înadins ți-am scris unul simplu de tot.

— Aiurea! Ai auzit de „Axa cu Carne”...?

— Ce întrebare! Îl venerez!

— Îți dau prilejul să-i mulțumești. Dacă nu era el...

Și îl împinsei pe președinte să-mi ia locul.

Eram cât se poate de fericit! Eugen, acest năzdrăvan cam într-o ureche, în stare să moară cu rigla; de calcul în mână, care și-ar fi dat cu nepăsare și ultima picătură de sânge în slujba

științei, era în viață, ba salvase și magnetograful din ghearele cine știe cărei bande de sclerați, avizi de câștiguri ilicite. Asta întrecea toate speranțele mele! Despre rest nu aveam; nicio grijă: mă consider un om de acțiune și totdeauna am găsit soluția cea mai bună, grație raționamentelor mele infailibile. Nu mă îndoiam nicio clipă că îl voi elibera în foarte scurt timp și apoi mai era cu mine și acest bătrânel admirabil, această „Axă cu Came”, pentru care niciun secret nu era prea încurcat...

Ascultam convorbirea celor doi, tolănit pe canapea, cu un zâmbet de satisfacție pe buze.

— Cum să nu știu...? Răsuna vocea emoționată a lui Eugen. În 1950 ați publicat doar celebrul dumneavoastră careu de 15 pe 15, doar cu șase puncte negre. Atâta numai și ar fi suficient să vă ridice o statuie pe malul mării...

— Dar aritmograful acela „Ca un glob de aur” ...

— Care avea pe verticală „Trăiască pacea”? L-am copiat pe o hârtie neperisabilă. Am toată opera dumneavoastră rebusistică într-o mapă specială. De dânsa și de colecția mea de timbre nu mă voi despărți nici în ultima clipă a vieții. Am făcut testament să fiu îngropat cu ele.

Glasul președintelui tremura de emoție.

— Ești și filatelist atunci, dragul meu Raminagrobis. Parcă așa spuneai că ai semnat acele monoverbe cu încastru?

— Exact! Da! Sunt filatelist și sunt mândru de asta!

— Atunci suntem de două ori colegi. Adică de trei ori dacă punem la socoteală și tărâmul științific.

— Sunt deosebit de onorat!

...Cred că am ațipit de atâta mulțumire, însă nu pot spune cât a durat asta. Atâta doar că atunci când am deschis ochii se făcuse întuneric bine, dar președintele era tot acolo.

— Așa că fii foarte atent, insista el. Dacă te afli cumva pe insula Mauriciu știi ce ai de făcut!

— Ideea e excelentă! Totuși, dacă nu găsesc decât un timbru, cu tot regretul, am să-l păstrez pentru mine. Știu că vă datorez recunoștință veșnică, dispuneți de viața mea când vreți, dar singurul meu Mauriciu n-am să vi-l pot da niciodată.

— Nici nu-ți cer acest lucru inuman, dragul meu. Mă refer numai și numai la cel de-al doilea. În sfârșit, vom mai discuta noi pe chestia asta.

Își luară cu greu rămas bun și eu aprinsei lumina. Bătrânul era transpirat tot și parcă întinerise. Băgă colierul în buzunar, fără prea multe explicații și-mi întinse mâna.

— Proiectul dumitale se aprobă. Am această înputernicire. Îți cer să păstrezi cel mai profund secret. Iar aparatul acesta te-aș ruga să mi-l împrumuți, deoarece vreau să-l studiez mai bine. Cât despre Raminagrobis, adică despre Eugen, ei bine, de el am să mă ocup eu de-aici înainte... La revedere!

Capitolul X

ÎN FIECARE LUCRU DOARME UN CÂNTEC

Abia după trei zile dădui cu ochii din nou de Cristina. Veni într-o dimineață direct de la cursuri și se purtă atât. De drăguț cu mine, încât uitai să-i reproșez că nu-mi dăduse atâta timp niciun semn de viață. Îi mărturisii de la primele vorbe că președintele îmi luase colierul, însă acest lucru nu păru că o supără, deocamdată...

— Nu-i nimic, acceptă ea cu grație. Of! Lasă-mă să-ți spun și eu ceva, nu vorbi numai tu... Auzi? A fost un film strașnic! Păcat că n-ai venit! Când l-am văzut pe Modest m-au apucat furiile, apoi mi-a trecut. Vai ce caraghios el Sărmanul de el, n-a scos o vorbă toată seara! Îți spun, ca bărbat nu-mi place de loc! Pare inteligent și atâta tot! Ei, ia să-l lăsăm în pace pe acest înfumurat! Spune-mi repede cum ți-a plăcut „Păpușa fermecată”?

— Care „Păpușa fermecată”?

— Ah! Te-am prins! N-ai citit ultimul număr din „Șoricelul roz”! Voi, academicienii, aveți o cultură foarte unilaterală...

Scoase repede din poșetă un număr al revistei și mi-l întinse. Pe una din paginile de la mijloc era o

istorioară cu titlul de mai sus, semnată „tanti Cristina”. O citii în grabă, căci era scurtă și iată ce scria acolo:

„Într-o țară îndepărtată, dragi copii, trăia o fată de împărat foarte frumoasă. Dar fata era tristă, fiindcă un zmeu îi furase toate jucăriile. De aceea, auzind că la castel poposisse un meșter vestit, trimise imediat să-l cheme. Acesta veni însoțit de tânărul său ucenic și, după ce ascultă rugămintea domniței, promise să-i facă o păpușă cum n-a mai fost niciodată pe lume. Maestrul era înțelept și priceput, iar ucenicul frumos și puternic, dar tăcut. Păpușa construită de dâșii era făcută din mase plastice, iar înăuntru avea un mecanism care o puneă în mișcare. Ba și un creier îi construi bătrânul meșter cu ajutorul unor lămpi de radio...”

Și continua mereu așa să descrie femeia cibernetică cu niște termeni improprii, denaturând fără sfială adevărul și arătând o lipsă de discreție de-a dreptul revoltătoare. Recunosc că mă indispunea puțin și faptul că peste tot eram numit „meșterul cel bătrân”, însă, mai presus de asta, mă supăra prezentarea unei realizări atât de complexe într-un mod cu totul neștiințific.

Până să termin de citit, Cristina se distra în felul ei obișnuit. Mai întâi o puse pe femeia cibernetică să-i șteargă pantofii de praf, după ce îi strâmbase basmaua cu spatele la față. Apoi o sili să țopăie cu mătura în brațe și în cele din urmă îi porunci să intre sub masă și să strige cucurigu...

— Dragul meu, mi se adresă ea în timpul acestor

exhibiții, dar nu-mi văd statuia! ... Te pomenești că ai spart-o!

— Nu. Am mutat-o în baie, că aici cam încurca locul.

Am văzut cum îi sare țandăra.

— Vai, ce necuviincios! În baie?! Alături de Grosomodo? Nu pot să permit acest lucru! ... S-o aduci imediat înapoi!

Ca să scap cu bine, mă grăbii să-i promit tot ceea ce dorea. Totuși acest lucru nu o domoli de fel.

— Citesc în ochii tăi că nu ți-a plăcut nici povestirea. De altfel acest lucru nu mă miră: Mă întristează! Aș fi dorit să găsesc mai multă înțelegere, acum, la începutul carierei mele literare. Dar ție puțin îți pasă de asta. Stai încuiat toată ziua cu mașinăria asta și, când te invit și eu la cinematograful, îmi trimiți pe altul pe cap. Și bijuteriile mele ai început să le dăruiești pe la unul pe la altul...

Începu să bâzâie așteptând să mă apropii de ea și să o împac. În loc de asta strânsei din fălci și-mi împlântai mâinile adânc în buzunare. Apoi mă așezai la masă și începui să lucrez, ca și cum aș fi fost singur în odaie. Abia când auzii ușa pocnind ridicai privirile. Nu simțeam nici un regret, dar parcă lipsea cineva din încăperea. Da, desigur, lipsea sărmana femeie cibernetică, uitată sub masă de la începutul incidentului. O scosei de acolo și-i îndreptai basmaua. Avea o mină tristă, de parcă ar fi înțeles toate lucrurile. Cel puțin așa îmi

făcu impresia.

— Biata fetiță! Mă pomenii zicând.

Și, fără să vreau, o mângâiai pe obraz ca pe un copil necăjit.

— Profit de această mică pauză ca să vă spun... Începu redactorul. Știți, mi-am dat seama de la început că dânsa e femeia cibernetică...

Fără să mai aștepte confirmarea mea, își scoase haina și o puse pe spătarul scaunului.

— Da? Aveam impresia că îi cam faci ochi dulci.

— Eu? Imposibil! Foarte greu mă poate impresiona cineva.

— Ei, aș!

— Vă rog să mă credeți! Acum să continuăm. Numai să-mi permiteți să scot și cravata asta, că e prea cald în odaie...

Cele ce urmează acum poate n-au chiar niciun sens și nici nu intenționez să le bag în povestirea mea. Vorbesc cu dumneata, dragă redactore, numai din dorința de a exprima cu voce tare unele gânduri care mă munceau de mult. Fii atent...

Au urmat câteva zile de amară singurătate. Fiindcă aveam de lucru până peste cap nu am căzut cu totul pradă introspecției. Erau însă și ore când analizam cât se poate de obiectiv comportarea logodnicei mele, fără a reuși să-i găsesc vreo justificare, îi cerusem și lui Eugen să-mi spună, prin radio, părerea sa sinceră și el îmi dăduse perfectă dreptate...

Rămânea însă undeva pe fundul paharului un zaț

care mă împiedica să dorm liniștit. Adeseori tresăream din somn în toiul nopții și rămâneam ore întregi cu privirile ațintite în tavan, fără să-mi pun nicio întrebare, ascultând doar un flux nelămurit ce mă învăluia încetul cu încetul. Privirile mele urmăreau întâi o rază de lună ce se strecura de obicei printr-o ruptură veche a jaluzelelor, tăindu-mi odaia în două cu o spadă subțire de fum argintiu. La capătul ei, ascunsă în umbră, se afla femeia cibernetică. Nu o vedeam, căci raza îi atingea doar în treacăt unul din genunchi, scaldând din plin doar piciorul micuț și palid, cu scoica unghiilor roză și fragilă. Dar nu aveam nevoie s-o văd. În ungherul unde se afla, tăcerea era mai grea și întunericul oscila ca o respirație. Îmi veneau în minte câteva versuri frumoase, scrise de un poet al cărui nume îl uitasem și semnificația lor mă înduioșa până la lacrimi:

„În fiecare lucru doarme un cântec visând neîntrerupt

Dacă găsești cuvântul magic, lumea începe să cânte... ”

Ca să fiu sincer, în astfel de nopți eram aproape convins că femeia mea cibernetică nu putea fi doar un simplu obiect. În orice caz, era mai mult decât atâta! Cel puțin eu o consideram astfel și nu-mi puteam explica din ce cauză alții s-ar comporta față de dânsa cu indiferență sau dispreț. Îi dăruisem mai multe însușiri decât tuturor celorlalți oameni mecanici creați de mine și regretam din toată inima că nu-i pot insufla măcar un dram de

simțire, o fărâmbă din personalitatea unei ființe vii. Ori, în cel mai rău caz, măcar puțină independență, spre a nu se mai supune la tot felul de ordine înjositoare. Toată viața am disprețuit servilismul și consider că și mașinile pot avea demnitatea lor. În cele din urmă, am găsit o soluție prin care să împiedic, în viitor, repetarea unor astfel de situații penibile, înscriind pe o bandă specială cam vreo cincizeci de astfel de dispozițiuni absurde. Când vreuna era rostită, se declanșa un mecanism de inhibiție, un fel de piedică și mișcarea respectivă era blocată.

Asta mă liniștește pe deplin. Supărarea mea trecu ca un fir de păianjen luat de vânt. Aș fi vrut să o văd pe Cristina! Mi-era dor de ciripitul ei drăgălaș. Și, de câte ori mi-o aminteam îmi venea să zâmbesc de unul singur. Aș fi chemat-o cu plăcere la telefon, dar știam că în unele situații cel care cedează primul e pierdut.

— Ei, ce spui, redactore, de chestia asta?

— Cam mult romantism, răspunse cel întrebat, dar, dacă ne situăm pe un plan poetic, merge.

— Chiar într-o povestire fantastică?

— De ce nu? Împărtășiți și dumneavoastră părerea celor care ne pretind să ne transformăm într-o anexă a unui manual de fizico-chimice?

— Uite ce e, redactore, știința e o treabă foarte serioasă. Dulcegăriile n-au ce căuta aici.

— Literatura, de asemenea, e o treabă foarte serioasă, nu credeți?

— Da...

— Iar creatorul, oriunde s-ar manifesta el, e dator să fie un artist adevărat. El simte nevoia de a se apropia până la identificare de propria sa operă. În ea s-a cristalizat entuziasmul unor clipe unice, pe care le regreți că au trecut și ai dori să le re trăiești iarăși. Din această cauză, poetul face ca obiectul să capete viață, iar dumneata dorești să asculți mereu acel cântec care doarme în orice lucru creat de oameni.

— E formidabil cum ai sesizat aceste nuanțe. Dar oare cititorii au să înțeleagă?

— Să știi că cititorii publicațiilor noastre sunt foarte inteligenți.

— Spui așa fiindcă... Sau?

— Nu, nu! Sunt absolut sincer! Mai ales că acum discutăm doar între noi.

Capitolul XI EUGEN E ÎN PERICOL!

Primele informații mai detaliate de la Eugen, am avut grijă să le înregistrez pe o bandă de magnetofon, socotind că-mi vor fi utile mai târziu când vom porni să-l găsim. Le transcriu cuvânt cu cuvânt:

...Cum v-am spus, mă aflu pe o mică insulă. Temnița mea e mai mult un jar părăsit decât un castel. Probabil că pe aici a fost mai de mult un vechi drum de corăbii, fiindcă vântul bate regulat din direcția nord-est către sud-vest, iar pe coasta de răsărit, presărată cu recifuri, zace epava înnegrită a unei corăbii. Când se îmbată, paznicii mei mă lasă să vagabondez. Tot n-am unde să fug. Pe un perete al clădirii, cineva a zgâriat cu un cui „damned is-land” ... — Insula blestemată - și nimănui nu i-a dat prin gând să șteargă această înscricție. Cred că insula a mai folosit cândva drept loc de deportare sau surghiun. Spre coasta de nord se mai află o clădire. E o construcție ciudată cu pereții năpădiți de vâsc, dar pățind ridicată recent. Bull Dog, singurul care știe românește, mi-a spus

că, dacă mă apropii de ea, înseamnă că vreau să mă sinucid. Nu-mi explic la ce poate servi, mai ales că văd uneori pe afară a oameni în halate albe, iar noaptea se aude duduitul unui motor.

Paznicii mei sunt trei vlăjgani bărboși. Îi cheamă Parkinson, Pott și Basedow și dorm toți trei într-o cameră alăturată. Toată ziua îi văd bând ratafia și încercându-și pistoalele. Își închipuie probabil că nu știu englezește, deoarece flecăresc fără sfială în fața mea, adică mai mult se înjură. Din când în când, îi inspectează un burduhănos, poreclit de dâșii „Mantovani”, care pare a fi comandantul acestor pirați. Mantovani, la rândul său, îi înjură tot timpul cât durează inspecția și uneori îi bate cu tocul revolverului în cap, ocazie în care bandiții râd nebunește ca și cum ar participa la o glumă excelentă. Stăpânul absolut al insulei este însă „Ochi de vultur, cum îl numesc eu pe tipul cu neg pe frunte. El vine însoțit de o ceată de indivizi, toți cu halate albe pe ei, care mă ciocănesc și mă măsoară cu tot felul de aparate. Nu înțeleg însă nimic din ce vorbesc, fiindcă folosesc numai esperanto. Omul de care vă spun are o privire atât de glacială, încât paznicii când îl văd se trezesc imediat, ori cât ar fi de beți. Am profitat de faptul că am magnetograful la mine și le-am imprimat vorbele și mutrele, fără ca ei să bănuiască. Poate că o să găsesc pe cineva să-mi traducă discuțiile lor, dacă voi mai ieși la lumină.

Ieri am dezgropat pe plajă o monedă de aur veche, mi se pare că-i un ludovic, având pe spate

inscripția: Honni soit qui mal y pense... Și o pereche de pistoale de duel cu plăselele putrezite. La noapte am de gând să profit de beția călăilor mei pentru a cerceta mai cu atenție închisoarea unde mă aflu.

Pe deasupra mea, la înălțimi amețitoare, planează niște păsări necunoscute. Noaptea, când oceanul e liniștit, strigătele lor răgușite ajung până la mine în celulă...

Am o presimțire că în clădirea de dincolo se petrec fapte îngrozitoare... Am început să joc șah cu mine însumi și mi-am câștigat optsprezece partide, iar în trei am obținut remiză...

— Îmi permit o sugestie, interveni redactorul. Cred că multă lume nu știe ce-i acela magnetograf.

— Ai dreptate! Atunci să adaug undeva o notiță cam așa: magnetograful e un aparat care imprimă imaginea și sunetul pe o bandă, în oscilații și apoi le poate reproduce oricând. Eu și Eugen izbutisem să reducem la dimensiuni minime modelul obișnuit. Alături de celelalte aparate optice, acustice, tactile etc. Ar fi completat de minune creierul meu electronic, făcându-l să reacționeze și la imagini. Neavându-l, eram silit să mă resemnez. Ca să construiesc altul nici gând, căci ar fi necesitat o minuțioasă și îndelungată punere la punct. Dar, dacă eu nu-l aveam, apoi nici acei pirați ai științei nu puseseră mâna pe el, grație eroicului meu asistent și prieten! Nu știu dacă am fost destul de explicit!

— Mai bine de așa nici că se poate.

— Și unde ar fi bine să o înserez? În corpul povestirii, la subsol sau facem o anexă aparte?

— Vedem noi! S-ajungem întâi până la publicare...

Data Congresului Internațional de Cibernetică se apropia vertiginos și lucrul meu își încetinise parcă ritmul. Să fi fost oboseala excesivă a ultimelor luni, sau mai știu eu ce cauze psihologice? ... Nu-mi puteam da seama. Era evident însă că numai lucrând într-un ritm drăcesc puteam fi gata la timp și aproape că nici nu mai ieșeam din atelier.

Scara mă întâlneam cu președintele și amândoi luam legătura cu Eugen. Nu se descoperise nimic în legătură cu răpitorii săi, în schimb pe mine mă urmăreau acum tot felul de mutre dubioase.

Mă plânsei președintelui. După atacul lui Bull Dog credeam că bandiții m-au lăsat în pace. În scurt timp însă am constatat că mă înșelasem. O serie de indivizi suspecti începură să mișune în jurul locuinței mele, deghizați în zidari, șoferi sau instalatori de apă. Între aceștia remarcăi un vlăjgan cu nasul cât toate zilele, care se ținea scai de mine, scrutându-mă insistent. Acest lucru mă plictisea, mai ales că mă consideram capabil să mă apăr și singur. Într-o seară însă, pe când mă întorceam acasă de la Combinat după o zi ele muncă, la un colț, cineva din întuneric îmi sări în spate, încercând să-mi smulgă servieta din mână. Nu aveam înăuntru decât gustarea de dimineață,

pe care uitasem să o mănânc, dar sunt, din principiu, împotriva acestor procedee, așa că m-am opus cu toată dârzenia. Până la urmă poate că aş fi fost înfrânt, dacă inamicul nu mi-ar fi dat drumul pe neaşteptate. În timp ce-mi recăpătăm răsuflarea, văzui că şi în spinarea agresorului sărise un altul, dar, până să mă ridic eu, amândoi se depărtară în goană, cărându-şi într-una la pumni, pe unde nimereau. Al doilea atacator era năsosul în persoană!

Altă dată, la şosea, un bătrânoi luase loc alături de mine pe bancă. Lângă noi staţiona un automobil negru şi bătrânul mă întrebase dacă ştiu ce marcă este. Pe urmă îmi oferise o ţigară. Mă pregăteam să o aprind când un glonte tras din tufiş îmi azvârlise ţigara din mână, cu brichetă cu tot! Cât ai clipi, moşul meu se aruncase în maşina cea neagră şi aceasta pornise în viteză. După câteva minute, în urma ei, pe o motocicletă, gonea tocmai năsosul, cu nişte ochelari cât toate zilele pe frunte.

Preşedintele mă ascultă cu atenţie, apoi mă întreabă dacă citisem multe romane de aventuri în tinereţe.

— Bineînţeles! Dar nu văd ce legătură e...?

— Imaginaţia dumitale lucrează anapoda!

— Şi focul de revolver din tufiş tot imaginaţie e?

— Mai ştii? Sfatul meu e să nu-ţi mai baţi capul cu asta şi să te preocupe numai munca dumitale. Acum spune-mi şi cealaltă chestiune pentru care ai venit la mine.

— Nu e nicio altă chestiune. Ce v-a făcut să

credeți?

— Uiti că nicio enigmă nu e prea grea pentru mine? Pari preocupat...

Nu mă puteam ascunde și nici nu aveam această intenție. Îi povestii cearta mea cu Cristina și motivele pentru care ajunsesem în această situație.

Observai că se căznea să rămână serios. Apoi spuse:

— E normal să-ți iubești opera, însă asta nu te împiedică să ții și la logodnica dumitale și să fii drăguț cu ea! Hai, dă-i un telefon! Te rog eu! ... Ha, ha, ha! Și ea e geloasă pe femeia cibernetică...! Ce copii sunteți!

Îmi puse telefonul în mână. Și părăsi încăperea, din discreție. Nu prea îmi venea să fac eu primul pas, totuși formai numărul. Aproape că-mi păru bine auzind că sună ocupat. Așteptând îmi veni în minte altă soluție, mai onorabilă. Chemai pe inginerul Modest, specialistul în mase plastice, pe care-l consideram cel mai apropiat prieten comun și-l însărcinai pe el cu treaba asta.

— E o copilărie, spune și dumneata! Parcă poți fi geloasă pe o ființă, ca să zic așa, neînsuflețită! E un obiect doar, explică-i, te rog! S-o lase în pace cu ordinele acelea stupide! Asta nu i-o spui chiar așa. Știi dumneata cum! Pe scurt, cere-i iertare, fără a mă feșteli însă prea mult.

— Nu s-ar putea să mă lași în pace cu astfel de comisioane?

— N-am încotro! Ești singurul în care am

încredere.

— M-aș lipsi bucuros...

— Te înțeleg! Știi că e penibil. Totuși dumneata m-ai mai ajutat și altă dată, știi, atunci cu cinematograful... Și caută să fii mai amabil cu ea... Îmi faci mie un serviciu...

— Cum crezi... Însă ține minte că n-am niciun chef.

— Treci peste asta. Ți răman recunoscător...

La ora convenită cu Eugen, reglarăm VIPLEXURILE pe unda S. 2 și așteptarăm să-i auzim vocea, deoarece era extrem de punctual. Totuși aparatele rămaseră mute de astă dată... Până la unu rumegarăm o mie de ipoteze, eu și președintele, fără să scoatem un singur cuvânt, fumând într-una... Nici la această oră însă, prietenul nostru nu dădu vreun semn de viață.

Ne despărțirăm cu inima îndoită. Noaptea visai că insula blestemată fusese bântuită de un taifun și prizonierul ei lupta cu valurile, în timp ce eu îl priveam de pe țărm, fără să-l pot ajuta cu ceva. Mă trezii brusc din somn și pusei iarăși aparatul de recepție, cu toate că n-avea niciun rost. Nu se auzea decât un foșnet slab ca o respirație. Dimineața mă prinse tot învârtind aparatul fără niciun rezultat, iar zilele ce urmară fură la fel de mute. Abia într-a patra, la ora opt, în timp ce mă aflam în cabinetul președintelui, auzirăm, în sfârșit, semnalul mult așteptat, apoi răsună vocea lui Eugen, însă atât de slabă, încât cu greu o recunoscărăm. Ceea ce ne spuse îmi ridică părul

măciucă în cap. Bineînțeles, înregistrai totul.

— Abia acum mi-a trecut. Febra, începu el căutându-și, ca niciodată, cuvintele. Totuși rănila nu sunt grave. De altfel, pericolul de infecție a trecut...

— Ce spui tu acolo? Strigarăm într-un glas eu și președintele. Ce febră? Ce răni?

— Aveți dreptate! Să încerc să fiu mai explicit. V-am povestit oare că acum trei zile l-au adus pe Harry?

— Nu ne-ai spus nimic. Cine mai e și ăsta? Harry era un tânăr. Savant negru cu diplomă de la Sorbona, chelner într-un dancing din Filadelfia. Fusesse răpit noaptea, pe când se întorcea acasă de la serviciu și ținut prizonier pe un iaht. Din întâmplare cunoștea vasul și știa cine e proprietarul său.

— Harry era pur și simplu înnebunit de groază, continuă Eugen. Și înaintea sa, mulți negri dispăruseră fără urmă și circulau tot felul de zvonuri ciudate. Pe iaht totul să dăduse la iveală. Înсуși proprietarul se ocupa cu experiențe asupra creierului omenesc și prefera negrii, deoarece poliția nu se deranja niciodată pentru un om de culoare. Altfel, din punct de vedere calitativ, nu-i nicio diferență. Tânărul savant se arăta ferm hotărât să profite de primul prilej și să încerce o evadare. Mă hotărâi să-l însoțesc. La rândul meu îi povestii toate întâmplările prin care trecusem, însă nu putu face nicio legătură între cercetările noastre și celelalte.

Chiar în noaptea aceea Eugen și tovarășul lui, profitând că paznicii dormeau, după obișnuita lor cură de ratafia, părăsiră celula, îndreptându-se către un mic golf, unde se afla de obicei o barcă cu motor. Dar, probabil că unul din prizonieri călcase pe vreo sârmă, că imediat se dădu alarma. Gloanțele începuseră să piuie în jurul lor și Eugen fusese rănit în coapsă și în piept. Harry era hotărât să se arunce în mare, preferând să moară decât să fie ciopârțit de acei monștri.

— L-am rugat să vă caute în caz că scapă cu viață și i-am dat medalionul găsit pe plajă ca semn de recunoaștere.

— Sărmanul, oftă președintele lângă mine. Și acum cum te simți, Eugen?

— Binișor. Bandiții n-au părut de loc supărați pe mine și m-au îngrijit ca niște mame duioase. Chiar acum mă aflu în tratamentul lor. Zilnic vin doi șmecheri în halate albe și îmi iau tensiunea, temperatura și așa mai departe. Patronul mă vizitează destul de des și mă pune să scot limba, ceea ce fac cu plăcere. Hrana e excelentă: acum sunt sătul până în gât de șuncă, ciocolată și portocale. Sunt convins că răpitorii mei nu-și vor putea ajunge scopurile și că până la urmă o să-mi redobândesc libertatea. Nenorocirea e că până atunci mă plictisesc, neavând cu cine scoate un cuvânt. Tâlharii vorbesc mereu *esperanto* și eu îi immortalizez uneori cu ajutorul magnetografului. Mor de curiozitate să știu ce discută. Ce-ar fi să vă transmit vouă ultima convorbire și voi să mi-o

traduceți mâine?

— Notez eu, spuse președintele. Am un prieten esperantist. Zi-i, Eugen!

Amicul meu dictă vreo două minute un text format din niște cuvinte ininteligibile, aducând puțin cu latina. Apoi își luă rămas bun de la noi.

— Pic de somn! Probabil mi-au pus somnifer în orezul cu lapte! Uf! M-am săturat să tot înghit magnetograf ul în fiecare seară! La revedere, dragi prieteni și am o presimțire că ne vom vedea curând!

Când VIPLEXUL se stinse, președintele îmi puse o mână pe umeri. Părea chinuit de o sumbră presimțire, în cele din urmă se hotărî să vorbească:

— Situația e extrem de gravă! Viața lui Eugen e în primejdie!

— Parcă ziceai că...

— Da! Însă când un prizonier e tratat cu ciocolată și portocale, înseamnă că se urmărește ceva.

— Să sperăm că vă înșelați... Doar nu sunt canibali!

— Nu mă înșel! Să vedem mâine ce ne spune acest text. Și ascultă o vorbă, dacă vrei să-i dăm un ajutor, să ne grăbim cât mai e vreme!

Capitolul XII

ATAC LA MIEZUL NOPTII

Cuvintele președintelui îmi răsunară tot drumul în urechi. Nici nu-mi dădui seama când ajunsei

acasă în apartamentul meu, între lucrurile mele obișnuite. Uneori aveam impresia că nimic nu s-a schimbat și că totul nu e decât un produs al imaginației mele, dar în secunda următoare îmi răsună în urechi cuvintele președintelui: „Dacă vrei să-i dai un ajutor, grăbește-te!” Îmi pusei halatul și mă apucaii de lucru cu disperare. Mă apropiam de sfârșit și parcă mă cuprinsese o febră. Îmi făcea impresia că acesta era singurul mod în care îmi puteam ajuta prietenul deocamdată, însă, cum lăsam aparatul din mână, mă și năpădeau tot felul de gânduri negre. Dacă aș fi pus mâna pe unul din acei gangsteri, cred că l-aș fi strâns de gât fără nicio remușcare.

Pe la douăsprezece, când mă sculai să închid geamurile, zării în stradă o umbră care mă spiona. Era individul cu nasul cât toate zilele. Ședea pe trotuar și mă pândeaa, trăgând dintr-o țigară imensă, îmi venea să sar la el, dar mă mulțumii să-i arăt doar pumnul. Năsosul mă văzu și dispăru iute într-un boschet. Mai bine dădeam un telefon la Miliție să vină să-l ia ca din oală...

Timp de o oră strada căzu în amortire. Orele se fărâmițau încet, mai întâi în boabe mari, apoi în fire de nisip mărunte, apoi în pulbere, pe care vântul o lua cu sine, ducând-o departe-departee, în urma noastră. Veni și momentul când somnul se abate... Îmi simțeam ochii grei și reci ca de marmură și femeia cibernetică părea și ea ostenită. O bătui pe umeri și-i spusei:

— Hai, fetițo, la culcare că ne-ajunge pentru

astăzi!

Totuși îmi era scris să nu închid ochii în noaptea aceea. Nici nu terminasem bine vorbele mele, că un camion stopa în fața casei. În secunda următoare ușa de la intrare zbură în țandări și în hol năvăliră zece inși, îmbrăcați în paznici de noapte, cu frânghii și reteveie în mâini. În stradă se auzeau tropăituri, ca și cum ar fi debarcat pe trotuar o trupă mult mai numeroasă. Căutai turbat revolverul, dar îmi adusei aminte că-l uitasem în dormitor. Femeia cibernetică dusesse mâinile la piept și asta mă dumiri complet. Pentru ea veniseră bestiile! Cum puteam s-o apăr împotriva atâtor? Strigai din tot pieptul:

— Grosomodo, la mine! Repede!

Grosomodo aproape că trecu prin ușa de la baie. Era plin de praf și între nas și ureche i se mai vedeau încă rămășițele unei plase de păianjen. Se înclină ceremonios în fața mea. Surâsei...

— Dă fiecăruia din acești domni câte o lovitură de pumn în cap!

Nu-mi mai amintesc în ce roman am citit fraza asta: „Inspectorul se aruncă în mijlocul bandei de sclerați ca un taur înfuriat într-o vitrină cu porțelanuri...” Ei bine, apariția lui Grosomodo în fața invadatorilor nu fu mai puțin spectaculoasă. Câteva secunde paznicii de noapte își încercară reteveiele pe căpățâna lui plină de praf. El îi privea cu ochii săi mari, plini de îngăduință. De țeasta lui metalică reteveiele se spărgeau ca sticla. Apoi făcu

un gest și doi bandiți mușcară țărâna. Alt gest și alți doi se întinseră la pământ cât erau de lați. Pe scurt, din zece pumni, niciunul în plus, Grosomodo își trimisese toți adversarii în lumea viselor.

Din stradă însă năvăliră alți zece paznici de noapte. Omul mecanic îmi căută privirea și eu încuviințai cu un semn. Urmară iarăși zece lovituri și din nou zece tâlhari fură scoși din luptă. Spre deosebire de cei dintâi, aceștia își păstrară rețelele întregi, deoarece nici nu li se lăsase timp să le întrebuințeze.

O altă echipă intră acum în pas alergător pe ușa sfărâmată, îndesându-și șepcile pe urechi. Pumnul lui Grosomodo nu neglija pe niciunul. Dar în locul celor căzuți veniră alții și, în spatele acestora, altă grupă își aștepta rândul.

Nu eram un om în stare să privesc nepăsător un asemenea meci inegal. De aceea, după ce împinsei pe femeia cibernetică într-un colț, găsii că e de datoria mea să sar în ajutorul lui Grosomodo. Acesta lucra însă atât de bine, încât în bătaia pumnului meu nu căzu decât un singur paznic de noapte și acela speriat ca un iepure fugărit.

— Ține pentru Eugen, bestie! Strigai eu, repezindu-i un pumn îngrozitor în gura căscată.

Îi auzii dinții rupți cum clănțănă izbindu-se între ei, în timp ce alunecau pe beregată, ca două zaruri pe care le arunci pe niște trepte de ciment într-o pivniță adâncă...

Iată însă că tocmai atunci îi veni în minte unuia din ei să folosească o armă de foc. Observai la timp

încotro îndreptase țeava și mă arunca în fața femeii cibernetice. Obrazul ucigașului se crispa. Știam că în secunda următoare glonțul va porni, ceea ce se și întâmplă...

Dar, ca un fulger, Grosomodo sărise în fața mea!

Când norul de fum se risipi, toată lumea era în picioare. Numai credinciosul meu om mecanic dusesse o mână la piept și părea că șovăie. Până să mă dezmeticesc, se prăbușise...

Furia mea nu mai cunoscuse limite:

— Ticăloșilor! Strigai vibrând de indignare. Un singur pas dacă mai faceți o să fie vai de pielea voastră!

La această amenințare, bandiții se opriră zguduți. Auzii clar cum li se bat inimile în piept, atât celor ce pătrunseră în atelier, cât și celorlalți din hol și chiar celor de pe stradă. Rândurile lor părură că se clatină, câțiva dintr-înșii făcură chiar stânga-mprejur și dădură bir cu fugiții.

În depărtare începu să urle o sirenă. Cât ai clipi din ochi atelierul rămase gol. Mă repezii în stradă. Paznicii de noapte se încărcău în grabă într-un camion, care porni imediat în goană nebună. Doi, rămași de căruță, preferară să-și tragă singuri câte unul sau câte două gloanțe în cap, după ce înghițiseră în prealabil câte o fiolă de stricnina, decât să cadă de vii în mâinile justiției. Totuși, cei din camion se întoarseră, observându-le lipsa, dar trebuiră să se mulțumească numai cu corpurile lor neînsuflețite.

Intrai în casă pentru a vedea ce se întâmplase cu

Grosomodo. Zăcea întins pe podea și femeia cibernetică, părăsindu-și locul unde o așezasem, îi potrivea sub cap o pernă. O trimisei imediat de acolo și mă apukai să cercetez dacă rana e gravă. Din fericire proiectilul nu distrusese decât homeostatul, din care cauză omul de fier își pierduse echilibrul. Era deci o avarie ușoară. Mai aveam câteva de rezervă și i-l puteam schimba pe loc.

Mă apukai întâi să fac ordine în încăpere, întrucât întreg atelierul părea devastat. În hol găsii un exemplar din „Șoricelul roz” deschis la mijloc și cii povestea Cristinei „Păpușa fermecată” încadrată într-un chenar tras cu creionul roșu. Puteam să jur că, înainte de atac, nu se afla acolo... Fiindcă nu aveam timp de enigme, continuai să mătur... O umbră mă făcu să ridic privirea... Năsosul! Băgase capul în hol și privea cu atenție în dreapta și-n stânga.

— Ha! Urlai eu. Iată-te în sfârșit, canalie! Ai venit sa iei restul, nu-i așa?

Mă apukai să-l croiesc cu coada măturii pe unde-l nimeream.

— Pentru Eugen! Pentru Grosomodo! Pentru președinte! Pentru mine!

Și, cu toată expresia dezaprobatoare ce îi apăru pe figură, nu mă lăsaî intimidat, dimpotrivă îmi îndoii loviturile, până când individul o rupse la fugă, mistuindu-se în aburul răcoros al bulevardului...

Undeva cântară cocoșii. Cât să fi fost ceasul? Dimineața avansa implacabil ca o banchiză, iar sus

de tot, crestele caselor, ca niște coifuri de argint, zbârnâiau ușor la limita dintre frig și căldură.

Întrai în casă și, ca să distrug orice amintire a nopții trecute, pusei pe foc toate rețelele lăsate amanet de bandiți în fuga lor precipitată...

— Ha, ha, ha! Râse redactorul frecându-și palmele. Vrei să sugerezi că bandiții puseseră ochii pe femeia cibernetică, de care aflaseră citind „Șoricelul roz”? Ha, ha! Ce idee trăsniță! Scuză-mă, însă așa e!

— Nu vreau să sugerez nimic. Chiar îmi pare bine că se înțelege așa, întrucât aceasta a fost realitatea însăși.

— Să nu exagerăm! Norocul dumitale e că genul permite! În altă ordine de idei, numărul asaltatorilor mi se pare prea mare. Și-i mai pui să umble și în uniformă prin inima Bucureștiului...!?

— Nu te contrazic. Totdeauna în astfel de situații imaginația exagerează pericolul. Se poate să fi văzut eu mai mulți, de ce aș face excepție la acest capitol din psihologie? Eu mă așteptam să te miri mai curând de gesturile umane ale celor două personaje cibernetice, deoarece și mie mi-au cam dat de gândit.

— Aceasta era cea de-a doua obiecție pe care vroiam să o fac.

Capitolul XIII INTRE DOUĂ FEMEI

Niciodată n-am făcut caz de imaginația mea. Ca să fiu sincer, mărturisesc că prefer să urmăresc o experiență de laborator decât să-mi pierd timpul citind aventuri neverosimile, care n-au avut loc decât în căpățâna cine știe cui. Menționez aceste lucruri, ca să nu se creadă că pentru a obține efecte literare ieftine, de care sunt cu totul străin, relatez lucruri ce n-au avut loc de fapt. Povestea mea nu e decât rezumatul unor însemnări fără pretenție ale unui om de știință și n-am să fiu câtuși de puțin mirat sau neliniștit dacă nici istoria, nici critica nu se vor ocupa de dânsa.

Am făcut această digresiune ca să pot analiza mai bine atitudinea păpușilor mele din seara atacului. Ce explicație științifică puteam da faptului că femeia cibernetică părăsise locul ei, pentru a pune o pernă sub capul lui Grosomodo, fără ca eu să-i dau vreun ordin? Era posibil ca acest gest, extrem de feminin, să se nască într-un angrenaj de fire și lămpi fără voință și simțire. De ce sărise omul de metal în fața mea ca să mă apere cu propriul său trup, acționând nu numai ca un om oarecare, dar chiar ca o persoană dotată cu spirit de sacrificiu? Fusesem depășit de propria mea invenție? Era creierul electronic construit de mine atât de complex, încât realiza și lucruri pe care nu i le programasem? Dacă aceasta era realitatea, atunci ce fire și ce lămpi trebuiau conjugate pentru a obține eroismul, gingășia, afecțiunea, mila?

Hotărât lucru, eu, omul cel mai practic din lume, omul științelor exacte și al logicii implacabile

Începeam să divaghez în mod îngrijorător! Mă căznii să-mi înfățișez problema sub un alt aspect. Credeam cumva în miracole? Doamne ferește! Într-un secol al logicii, cum e al nostru, astfel de credințe nu sunt altceva decât o infirmitate! Puteau avea mașinile mele simțăminte omenești? Iată o întrebare prostească! Bineînțeles că nu! Și nici mișcări din proprie inițiativă nu puteau face! Atunci...? Cum se explica eroismul lui Grosomodo și duioșia femeii cibernetice?

O singură concluzie se impunea în mod necesar. Cineva care cunoștea situația din acel moment și unda prin care erau comandate păpușile mecanice intervenise, ordonând gesturile pe care nu mi le puteam explica. Ori acest cineva nu putea fi altul decât președintele...

Tot filozofând astfel, reușii până la ora zece să redau locuinței mele aspectul pe care-l avusese mai înainte. Grosomodo, pus din nou la punct și cu o înfățișare strălucitoare, era tocmai pe cale de a mă asista luându-mi cafeaua cu lapte, când pe ușă năvăli Cristina! Fără nicio vorbă, mi se aruncă în brațe, dovedind că nu-mi poartă niciun resentiment de pe urma certeii noastre.

— Mi-ai boțit gulerașul, își reveni dânsa după câteva secunde. Află mai întâi că te-am iertat! Poți să-mi săruți mâna! Să știi că puțin mi-a părut de ce mi-a spus Modest! L-am lăsat să vorbească și eu mă gândeam la altceva. Norocul tău ca a trecut pe la mine... Ghici cine? Chiar președintele! Dar să nu-î spui că ți-am spus, fiindcă mi-a spus să nu-ți

spun. Ha...! Ce nostim! În sfârșit, ce-am discutat, treaba noastră. Zicea că sunt colaboratoarea lui și chestii de-astea! Simpatice bătrânele! Cred că în tinerețe a făcut curte la multe fete. În sfârșit, important e ca tu să lucrezi în tinerețe liniștit. Ah! Ce dor mi-a fost de tine!

Se întrerupse o clipă pentru a-l trimite pe Grosomodo în baie, apoi continuă:

— Spune-mi! Te-ai gândit la mine în acest timp? Dar sincer...

Îmi dresesi vocea și mă pregăteam să o asigur de acest lucru, când zări exemplarul din „Șoricelul roz” rămas pe un fotoliu.

— În sfârșit, ciripi ea, te-ai hotărât să mai ieși o clipă din socotelile tale complicate... A, dar văd că e ultimul număr! Și iată și povestea mea însemnată cu creion roșu. Spune drept, cum ți-a plăcut continuarea...

— Tocmai mă pregăteam s-o citesc când ai intrat tu.

— Citește-o! Nu vreau să-ți modifici programul pentru mine.

Parcursei repede istorioara, făcând o mină încântată. Doamne, ce galimație mai era acolo! ...

...Domnița îl admira pe meșterul cel bătrân, dar în același timp îl iubea și pe ucenic. La rândul lor cei doi bărbați fuseseră cucerți de frumusețea fetei de împărat, dar priveau cu duioșie și la păpușa fermecată, deoarece era opera lor. Rănită în amorul ei propriu, domnița prinse necaz pe păpușă, deși nu se putea despărți de ea, fiind cea

mai frumoasă păpușă din lume. Din această cauză, cei doi meșteri se hotărâra să răpească păpușa, pentru a o salva de furia domniței. Dar între dâșii se iscă o gravă neînțelegere, fiecare crezând că celălalt este preferat de fata de împărat. De asemenea, șovăiau să fugă cu păpușa, de milă să nu o mâhnească prea mult pe domniță. Pe de altă parte, păpușa se atașase de stăpâna ei, dar se temea de dânsa, ținea la meșter, dar îl condamna că se poartă aspru cu ucenicul și îi era drag acesta din urmă, însă îl dezaproba văzându-l pornit împotriva bătrânului meșter, al cărui singur sprijin era și de la care mai avea multe de învățat...

Căzui pe un scaun vlăguit. Câtă harababură în creierul neelectronic al scumpei mele logodnice! Ce situații bizare și de loc logice! Dacă micii abonați ai „Șoricelului roz” înțelegeau ceva din toată hărmălaia asta, îmi scoteam pălăria în fața lor! Personaje care se iubesc și se necăjesc în același timp și păpuși îndrăgostite de oameni, sau invers, cine a mai văzut? Când eram mic, știu că mie îmi plăceau faptele de vitejie, călătorii, explorări, nu astfel de sentimentalism absurd, pe care de altfel copiii nici nu-l înțeleg. Eram foarte ispitit să cred că povestirea apăruse numai grație acelei prietene a Cristinei, aflată în redacție și regretam că se mai petrec astfel de cazuri de favoritism. Repet, nu mă pricep de loc la literatură, dar cred că elementul hotărâtor în publicarea unei lucrări trebuie să fie numai valoarea ei, iar nu prietenii din copilărie.

— Văd că ți-a plăcut, gânguri autoarea, care mă urmărise cu coada ochiului în timp ce citeam. Nu e nevoie să-mi spui niciun cuvânt. Te cunosc acum atât de bine, că îmi pot da seama cu ușurință ce se petrece în sufletul tău.

N-avea rost să o contrazic, ba fusei chiar mulțumit că, grație obiceiului ei de a vorbi într-una, eram scutit de a spune o minciună.

— Dar unde e femeia cibernetică? Se miră ea, vrând de la una la alta. Vă știam nedespărțiți...

— Am trimis-o în dormitor că aici încurca locul. Pufni în râs și îmi ceru VIPLEXUL.

— Vreau să stau puțin de vorbă cu ea.

Femeia cibernetică veni imediat, pășind cu grație pe covoare. Dacă ar fi fost îmbrăcată mai ca lumea, ai fi putut jura că e o ființă vie. Îmi stăpânii cu greu impulsul de a-i oferi un scaun. Hotărât lucru, începeam să dau prea mare importanță acestor păpuși. Trebuia să-mi intre bine în cap că ele nu sunt nimic altceva decât ceea ce le comand eu.

— Ar fi cazul să o îmbraci ca pe o femeie, sugeră Cristina. Am eu niște fuste vechi pe acasă.

Cum de nu-mi venise mie în minte acest lucru?! Tot femeile au mai mult spirit de observație! Dar nu în fuste vechi trebuia îmbrăcată prima femeie cibernetică...

— Du-mi și mie fulgarinul la cuier, te rog!

Iar începeau chestiile astea! Creatura mea se execută prompt, ca o adevărată fată în casă. Probabil nu era o frază interzisă.

— Dă-mi și scrumiera de colo!

Scrumiera fu adusă fără murmur. Eram curios să văd ce se va întâmpla când Cristina va rosti una din poruncile înregistrate de mine pe banda specială. Nu trebui să treacă prea mult timp pentru ca această curiozitate să-mi fie satisfăcută:

— Ah! Era să uit! Șterge-mi puțin pantofii de praf!

Nu știa biata Cristina ce o așteaptă!

La aceste vorbe, femeia cibernetică ridică sprâncenele și o măsură cu niște priviri mirate din cap până în picioare. Își țuguie apoi buzele părând că se gândește și în cele din urmă se așează cu grație într-un fotoliu liber, puse picior peste picior, își alese cu grijă o țigară și, înainte de a o aprinde, se făcu a-și aduce aminte și întrebă cu o ușoară ironie în voce:

— Ai spus ceva, draga mea?

Toată această comportare fusese regizată de mine până în cele mai mici amănunte, deoarece mă așteptam ca logodnica mea să repete vechile porunci și voiam să-i dau o lecție. Efectul fu cel scontat. Mă străduiam din răsputeri să nu pufnesc în răs văzând mutra încremenită a Cristinei. Apucase să-și arunce pantofii din picioare și acum arăta ca un naufragiat pe o plută înainte de a fi azvârlit într-o cascadă, li culesei de jos și luai o cârpă, deși nu erau prăfuiți. Când i-i pusei din nou în picioare sări în sus din fotoliu și se îndreptă spre ieșire.

— V-ați înțeles amândoi! Fură primele cuvinte pe

care reuși să le articuleze, înăbușindu-se.

Mă repezii să o opresc, să-i explic...

Capitolul XIV

MONSTRII VORBESC *ESPERANTO*!

— Scuzați-mă că intru fără să bat, ne întrerupse președintele. Situația e însă extrem de gravă și pentru tandrețe mai aveți timp și altădată. Dar ce s-a întâmplat aici?

Îi explicai în câteva cuvinte, neuitând să-i amintesc și episodul ultim: corecția aplicată de mine individului cu nasul proeminent.

— Mda... Mormăi președintele. Ai făcut-o de oaie! Cel de care vorbești are gradul de maior și era special însărcinat cu paza dumitale. Ți-am spus eu că imaginația îți lucrează anapoda...

Într-adevăr mă pusesem într-o situație caraghioasă, dar se trecu repede peste asta. Cu noaptea în cap președintele se dusesse la amicul său, esperantistul, un fost actor, actualmente pensionat și-l pusesse să descifreze textul transmis de Eugen. Actorul crezuse că e o piesă de teatru și, nefiind contrazis, tradusese cum știa el.

— Fiți atenți, adăugă președintele. Poate să rămână și Cristina, cu condiția să păstrăm secretul și să nu mai scriem la „Șoricelul roz”, ca să nu ne pomenim iarăși cu bandiții pe cap.

— Credeți că din cauza asta?

— Ba bine că nu!

— Ați citit și dumneavoastră povestea? Întrebă timid Cristina. E bună?

— Bunicică... Dar acum ne interesează altceva...

Scoase o foaie de hârtie din buzunar și începu să citească grav:

Scena x

(O voce rece, o voce grosolană, o voce subțire, altă voce, o voce slugarnică, un cor de voci...)

Vocea grosolană: „Caramba!! vine Patronul...! Ascundeți sticlele! Nu uita tirbușonul pe masă, întreit câine sângeros din San Francisco” (rumoare, tropăituri, clinchet de sticle, țcănitul unui tirbușon care se închide)

Vocea subțire: „Șefule, Parkinson mă înjură...”

Altă voce: „Dacă el mă poreclește...” (zgomot asemănător celui pe care-l face un pisoi când izbește într-o căpățână tare)

Vocea grosolană (gâfâind): „Tăceți dracului din gură... (scârțâit de ușa, liniște de mormânt...)”

Vocea rece: „Domnilor, vă rog să luați mâinile de la spate când vă vorbesc, dacă nu vreți să vă treziți în împărăția cerurilor” (foșnet indicând mișcarea unor mâini ce se iau de la spate)

Vocea rece: „Din cauza idiotoilor Parkinson, Pott și Basedow negrul a evadat și experiența mea era să rămână baltă. Mantovani, să le dai câte patruzeci de bice! Din fericire îl avem pe celălalt prizonier. Numai să nu-l lăsați și pe acesta să vă scape printre degete...”

Vocea grosolană: „Nu să există, șefule...”

Vocea slugarnică: „Îl vom păzi cu prețul vieții, stăpâne!”

Vocea rece: „Prețul l-am stabilit odată. Cu banii pe care-i câștigați de la mine vă puteți pierde urma prin Patagonia sau Australia. Numai așa veți putea scăpa de spânzurătoare.”

(murmur aprobator)

Vocea slugarnică: „Să trăiții”

Vocea grosolană: „Ce ne poruncești?”

Vocea rece: „Întăriți paza. Renunțați câteva zile la ratafia...” (murmure de protest și dezamăgire)

Vocea rece: „Mă adresez în special lui Parkinson, Pott și Basedow...” (suspine din ce în ce mai accentuate)

Vocea slugarnică: „Așa vom face!”

Vocea rece: „Liniște, turmă de viței! Săptămâna viitoare imbarcarea! (hotărât) Peste douăzeci de zile voi extrage creierul prizonierului și-l voi monta la robot. E cea de-a treizecea încercare și cred că de data aceasta voi reuși! Congresul Cibernetic trebuie să-mi dea premiul I.

Vocea slugarnică: „Îl meriți, stăpâne, că ești mai deștept decât Al. Capone.

Vocea grosolană: (confidențial) „Iese și ceva biștari?”

Vocea rece: „O jumătate de milion! (către ceilalți) Acum ieșiți!

Adică nu, am să ies eu!”

Vocea slugarnică: „O jumătate de milion! Frumoasă lovitură!” (scârțâit de uși, rumoare)

Vocea subțire: „Șefule, Parkinson iar mă înjură...” (râsete de oameni care obișnuiesc că bea ratafia până cad în nesimțire...)

Ascultasem îngrozit! O asemenea monstruozitate nu putea fi concepută decât de un creier nebun, de un criminal pentru care viața omului nu valorează nici cât negru sub unghie. Abia acum îmi dădeam cu adevărat seama în ce pericol se află prietenul și colaboratorul meu Eugen. Trebuia acționat imediat, timpul era prea scurt ca să îl pierdem făcând planuri de bătaie.

— Le dau ciracului și de păpuși cibernetice și de Congres, urlai eu sărind în picioare. Plec! Un avion, repede! Pistolul!

Ceilalți mă priveau fără să scoată un cuvânt. Înțelegeau desigur sentimentele mele, dar citii în ochii lor că agitația mea nu putea rezolva nimic. Mă azvârlii din nou și-mi prinsei fruntea în palme.

Simții mâna președintelui pe umăr...

— Să mergem, spuse el încet. Ne ridicarăm.

— Ar trebui totuși să rămână cineva aici, murmură bătrânul. Cred că prietena noastră e cea mai indicată.

— Rămân, acceptă fata. Dar lăsați-mi un pistol și arătați-mi cum funcționează.

Mă împotrivii.

— Nu se poate! Vrei să te rănești? Știi ce...? Ca să nu-ți fie frică singură, dă-i un telefon lui Modest. Spune-i că-l rog eu să vină și n-are să te refuze.

— Bună idee, spuse logodnica mea. Atunci, grăbiți-vă!

— Un moment, vă rog, mă făcu atent redactorul. Vreți să spuneți că toate astea s-au petrecut în

realitate?

— Bineînțeles!

— Mă cam îndoiesc... Și ați fost într-adevăr premiat pentru femeia cibernetică de care povestiți?

— Asta ce-i drept nu!

— Aha! Înțeleg! În orice caz aveți multă imaginație, după părerea mea.

— Mulțumesc. Dar fii atent să vezi ce s-a mai întâmplat...!

În aceeași zi la șapte, seara doi oameni istoviți năvăliră în atelier: președintele și eu. Cafelele și sandvișurile aduse de Cristina dispărură ca niște bărci de salvare într-un Maelstrom. Abia după asta, ne apucărăm să dăm raportul:

— În trei zile, spusei, trebuie să termin femeia cibernetică. Muncitorii și tehnicienii de la Combinat s-au angajat să lucreze zi și noapte. Apoi plec în căutarea insulei blestemată.

— Iar la Congres, declară președintele, voi merge eu și Cristina... Ca să prezentăm și modelul.

— Vai ce bine îmi pare!

— E nevoie totuși, obiectai eu și de cineva în stare să dea o lovitură de pumn. Va trebui să te sacrifici, Modest și să mergi și tu cu Cristina și cu președintele. Ai fost colaboratorul meu principal și am toată încrederea în tine.

— Bine, bine...

— S-a hotărât să-l prezentăm și pe Grosomodo.

— Cu atât mai bine! Să ne îngrijim deci de

pașapoarte și cine vrea poate lăsa și unele dispozițiuni testamentare.

— Pe naiba! Doar nu ne ducem în junglă!

— Mai rău! Până atunci secretul cel mai absolut. Ești atentă, Cristina?

— De ce tocmai eu?

— Toată lumea! Și... la treabă!

— Să vedem întâi ce ne spune și Eugen. Potrivește aparatul de recepție... Și mai e nevoie să vă spun că el nu trebuie să știe nimic?

— Asta vine de la sine! De altfel o să vorbească președintele.

Capitolul XV

NOUTĂȚI EXTRAORDINARE!

Tac... tac... poc-poc... tac... poc... toc!

— Servus, zise Eugen bine dispus. Am noutăți extraordinare!

Ne îngrămădiserăm în jurul aparatului. Ceea ce auzirăm schimba complet planul de luptă făcut de noi abia cu câteva minute înainte.

Eugen se afla acum într-o cabină a iahtului „Rățoiul albastru”. Se îndreptau spre continent unde Patronul trebuia să ia parte la o experiență ce urma să aibă loc peste douăzeci de zile.

— Mi-a cerut să-i dau concursul și după aceea zicea că nu mai vrea nimic de la mine. Vrând-nevrând am acceptat. Cu timbrele din păcate nu se ocupă.

Era lăsat liber, dar într-o zi îi venise în minte să arunce o privire în cală, izbutind din nou să înșele

vigilența paznicilor. Spre marea lui uimire, cala era plină cu tot felul de roboți, toți cu țeasta de sticlă, incasabilă firește, prin care se putea însă observa în voie mersul mecanismelor dinăuntru. Scosese VIPLEXUL ca să ne comunice descoperirea, când un tangaj al vasului îl azvârlise peste roboți și-i schimbase unda la aparat. Se nimerise un post care tocmai transmitea muzică electronică și era dat la maximum. Spre uimirea lui vreo șase din oamenii mecanici, aflați mai în apropierea sa, se aleseseră cu capetele sparte, fără să fi fost loviți de nimic. Își dăduse seama că aceasta se datora efectului de rezonanță, căpățânile de sticlă răspunzând probabil la vreuna din notele stridente ale simfoniei electronice.

— E celebrul truc al baritonului care cântă într-o sticlă de lampă și o face țândări. Bineînțeles că vibrațiile nu au putut sparge chiar sticla încasabilă, ci doar pe cea a lămpilor de radio. Pe urmă, din cauza temperaturii degajate, a crăpat și învelișul cel gros dinafară. Până să mă mir eu, temnicerii mei, atrași de zgomot, năvăliră în cală și mă luară pe sus ducându-mă în fața Patronului. Acolo mă scotociră și dădură peste magnetograf. Ochi de vultur să înnebunească, nu alta, când dădu cu ochii de aparat. Se liniști văzând că din limba *esperanto* nu înțeleg o iotă. După asta nu-mi mai dădu nicio atenție. Îl chemă pe Mantovani și-i trase patru perechi de palme, care ar fi căpiat și un brutozaur. Apoi plecă luând cu sine magnetograful. Mantovani își frecă bărbia gânditor,

apoi fluieră un „boy” și-l trimise după Bull Dog. Odată intrat în cabină, acesta fu luat într-o serie de pumni și picioare și bătut măr. După plecarea lui Mantovani, Bull Dog fluieră același „boy” și convocă paznicii pe care-i bătu până la sânge cu un scaun. Eram foarte curios să văd paznicii după cine vor mai trimite, în loc de aceasta ci își suflecară mânecile și se năpustiră asupra mea... Noroc că după patru ore Patronul se **sesiză de urletele mele și puse să-l arunce pe unul din ei în mare! Pe Basedow!** Pedeapsa mi se păru excesivă, dar Bull Dog mă asigură că poate foarte ușor să atingă uscatul, dacă e în stare să înoate patru sau cinci sute de mile.

După ce ne dădu vești despre sănătatea sa, care mergea spre bine grație hranei excelente și a tratamentului primit, prietenul nostru se grăbi să ne întrebe dacă reușisem să descifrăm textul trimis de dânsul.

— Nimic de seamă. Simple chestiuni administrative, rosti președintele. Despre un garaj care trebuie măturat și așa mai departe. Înjurături, firește, câte vrei...

Eugen primi toate aceste explicații drept bune. N-avea absolut nicio bănuială. Noi însă, după ce ramaserăm singuri, ne privirăm perplecși. Înainte, de bine de rău, aveam un punct de reper: insula, însă acum cum poți să descoperi un iaht mic cât o coajă de nucă, ce aleargă cu patruzeci de noduri pe oră, pe suprafața nesfârșită a oceanului?

Numai Harry, tânărul savant negru, dacă

scăpase cu viață, ne mai putea conduce în vizuina Patronului. Și odată ajunși acolo știam noi să-l constrângem să pună în libertate pe iubitul nostru prieten...

— Îți mărturisesc că povestirea dumitale a început să mă pasioneze.

— Haida de? Spui așa și în fond cine știe ce clocești!

— Nu, nu! Sunt absolut sincer, te rog să mă crezi!

Femeia cibernetică eră în sfârșit gata! O priveam, îi urmăream fiecare mișcare, însă bucuria nu izbutea să-și facă drum în sufletul meu. Prea multe nenorociri erau legate de această operă! După terminarea ultimelor probe, ne îndreptarăm în grabă spre aeroport. În câteva minute reactorul se dezlipi de sol și în curând zburam pe deasupra norilor.

Capitolul XVI

LA 10 000 METRI ÎNALȚIME

De la zece mii de metri înălțime, pământul pare închis într-o capsulă de sticlă albastruie, puțin bombată ca o lentilă de ochelari și foarte străvezie, li atrasei atenția și președintelui, care-mi dădu dreptate.

— Și cum îți explici asta?

— Un efect optic. Dar văd că astăzi ești pus pe întrebări. Adineauri vroiai să-ți lămuresc unele

gesturi ale oamenilor dumitale mecanici...

— Din moment ce susții Că nici dumneata nu le-ai transmis nimic prin VIPLEX...

— Nu le-am transmis...! Cel care le-a dat ordine ai fost chiar dumneata fără să-ți dai seama!

— Pe naiba! Te asigur că eram în toate mințile.

— Nici eu nu zic altfel! Dar în timpul bătăliei, surescitat de indignare și emoție ai strigat sau ai șoptit probabil... o pernă! Sau ceva asemănător. Femeia cibernetică, construită ca un bun aparat logic, a analizat faptele și a tras concluzia. Astfel, prin deducție, ea nu a făcut decât să execute intenția dumitale, pornind de la o singură vorbă.

Avionul nostru, un imens țânțar cu aripile ca briciul, zbârnâia neuzit de noi în mijlocul liniștei albastre, fluturând pe deasupra norilor o imensă batistă de umbră. Peste obrazul sidefiu al carlingei, atmosfera se ștergea cu o viteză supersonică. Ne aflam cu toții acolo: și Cristina și Modest și președintele... Iar păpușile, ambalate în lăzi, fuseseră depuse la camera de bagaje.

Logodnica mea ocupase un loc pe banca din față, lângă președinte, dar discuta cu Modest. Privind pieziș, fără să întorc capul, îi zăream profilul fin și auzeam tot ce vorbește.

— Ah, ce rău îmi pare că nu mă lași să scriu despre toate acestea în „Șoricelul roz”!

— Sunt întâmplări obișnuite, se apăra inginerul Modest, nu face să le dai prea multă importanță!

— Te înșeli! Sunt extraordinare! De exemplu, atunci când ai salvat patru oameni de la înec, deși

nu știai să înoți...

O clătinătură a avionului mă împiedică să aud despre ce era vorba mai departe, li văzui însă pe președinte, care își curățase o portocală, că o aruncă în coș fără să guste din ea.

— Și nici despre monștrii din insula blestemată nu crezi că s-ar putea...?

— Doar n-o să-mpuiezi capul copiilor cu astfel de cazuri patologice.

O nouă clătinătură începu să-mi dea de bănuț. Președintele care fixa de mult un punct pe cer se întoarse și-mi atrase atenți:

— Un avion se ține după noi de zece minute! Curând auzirăm distinct răpăitul unei mitraliere.

După câteva secunde, unul din piloți scoase capul din cabina de comandă și ne strigă:

— Puneți parașutele! Rezervorul de combustibil a fost lovit în plin!

Redactorul era numai ochi și urechi. Îi aruncai o privire și-mi văzui de treabă:

...După trei ore ajunserăm deasupra continentului american...

— Stai! Ce e asta? N-ați terminat cu întâmplarea din avion!

— A, da! Exact! Se vede că am sărit o pagină a însemnărilor mele. Ei bine, în scurt, datorăm viața numai prezenței de spirit a președintelui. El avea o oglindă în mână și fără să piardă o secundă, a pus-o în ochii aviatorului inamic. Orbit de lumină, dușmanul nostru a intrat în vrie și nu l-am mai văzut! Iar după asta, rezervorul de benzină a fost

reparat citai zice pește.

— E imposibil ce spui dumneata!

— Ce, nu crezi că am izbutit să reparăm rezervorul?

— Nu asta! Dar, dă-o-ncolo... cu o oglindă să dobori un avion!

— Vrei atunci să spun că ne-a doborât el pe noi? ... Ciuruit de gloanțe avionul făcu un salt uriaș și se prăbuși în flăcări cu întreaga expediție! Să le fie țărâna ușoară neînfricaților pionieri, ai științei! Așa e bine?

— De ce să sărim de la o extremă la alta? Adevărul trebuie să fie undeva la mijloc!

— Buun! Fii atent atunci!

...După câteva încercări zadarnice de a distruge blindajul aparatului nostru, avionul dușman renunță la luptă și făcu cale întoarsă pierzându-se în înaltul cerului...

Capitolul XVII

FILADELPHIA ÎN FIERBERE

În apele de culoarea cimentului, nenumărați zgîrie-nori holbau zeci de mii de ochi de sticlă. Statuia Libertății se întorsese cu spatele la oraș, sau poate așa fusese construită. Flacăra ei rece se irosea în larguri. Vameșii care ne inspectară, descoperind în cufăr corpul femeii cibernetice, căscară niște ochi cât cepele. Cercetându-se hârtiile se lămuriră. În aceeași zi plecarăm la Filadelfia, unde ajunserăm spre seară.

Orașul părea asediat. Anumite străzi erau blocate de polițiști și armată, înarmați cu pistoale și bâte. Auzirăm uruind tancuri. Nu știam ce să credem. Pâlcuri de oameni sărăcăcios îmbrăcați se strecurau pe lângă ziduri, pe tăcute. Aerul era drogat de fumuri industriale și, în curând, simțirăm și noi acea astenie pe care ți-o dau vibrațiile neîncetate ale caldarâmului în marile orașe. Limuzine negre despica neîncetat atmosfera de pe fundul străzilor, fără să o tulbure și apoi auzirăm un zgomot depărtat ce crește ca un talaz. Într-o piață imensă era adunată o mare mulțime de oameni, negri și albi, în fața unei clădiri impozante pe firma căreia se putea citi: "Westinghouse brother's Compagny", Cineva ne lămură că e vorba de o grevă care ținea de patru zile. Camionul nostru înainta cu greu prin mulțime. Mitingul se terminase, dar muncitorii nu părăseau piața. Trecurăm pe lângă mașina unor reporteri pe care era montat un megafon.

Ne continuarm. Drumul de melc spre hotelul unde fusesem repartizați.

Nu încetam să mă felicit pentru ideea avută. Instalați în salonașul pus la dispoziția noastră de către direcția hotelului, ascultam cu răsuflarea tăiată cele relatate de Harry.

Din nenorocire, despre Eugen nu putea spune nici el mai mult decât știam noi. Aflarm însă că imediat ce pusese piciorul pe uscat, cules fiind de o pirogă din valuri, luase legătura cu organizațiile

sindicale din Philadelphia și le dezvăluise misterul dispariției cetățenilor negri. Indignarea muncitorilor fu atât de mare, încât grăbi cu câteva zile greva, deja pregătită pentru unele revendicări economice.

Așa se făcea că găsisem întreg orașul Philadelphia în fierbere. La trustul lui Westinghouse lucrătorii suspendaseră lucrul, aplicând sistemul grevei poloneze, cu ocuparea fabricii. Numeroase alte fabrici și întreprinderi declaraseră grevă de solidaritate cu dâșii până la satisfacerea revendicărilor și instalarea unei anchete. Dar autoritățile, care apărau cu totul alte principii decât drepturile marilor mase populare, mobilizează însemnate forțe polițienești și militare pentru a înăbuși greva. Până acum muncitorii rămăseseră neclintiți și păstrau calmul cu toate provocările la care se dedau membrii Ku-Klux-Klanului.

Existau deci posibilități ca experiența criminală să nu poată fi înfăptuită. Toate clădirile trustului erau păzite de pichetele greviștilor iar „Blue Duck” nu putea acosta necontrolat, întrucât docherii, hamalii și marinarii din porturi ședeau cu brațele încrucișate.

Harry ne sfătui să luăm legătura cu frații lui Westinghouse și să căutăm a-i convinge, oferindu-le o răscumpărare, ei fiind foarte sensibili la astfel de argumente. Iar dacă nu vor ceda, nu ne mai rămânea decât să punem și noi mâna pe vreunul dintr-înșii și să-i obligăm în felul acesta la un schimb cu Eugen. Putea să ne asigure că în decursul zilelor următoare presiunea greviștilor va

crește, ceea ce va sprijini, în mare măsură, acțiunile noastre.

— Iar eu sunt gata să vă ajut cu tot ce-mi va sta în putință. Dispuneți de mine cum vreți.

Îi strânseserăm mâna în tăcere. Nu era acum momentul să ne arătăm întreaga noastră recunoștință pentru tot ce făcuse în ajutorul prietenului nostru. Doar Cristina, mai sentimentală, nu se putu stăpâni să nu traducă gândurile tuturor celorlalți:

— Ascultă, Harry, spuse ea, după ce-l salvăm pe Eugen, nu vrei să vii cu noi?

Ochii tânărului savant negru căpătă o strălucire fugară.

— Aș dori mult să văd țara voastră, spuse el. Dar deocamdată cred că datoria mea e să rămân aici, alături de ceilalți semenii mei.

— Aș putea totuși... insistă Cristina, să scriu ceva despre aventurile tale în „Șoricelul roz”?

Izbucnirăm fără să vrem în râs, cu toată situația gravă în care ne aflam.

Capitolul XVIII

MĂȘTILE AU CĂZUT!

Unda S. 2 ne aduse la cunoștință că Eugen era acum complet edificat asupra sorții ce îi era rezervată de către răpitorii săi.

— Măștile au căzut! Spunea mesajul său. Vor să acționeze un robot cu ajutorul unui creier omenesc și drept victimă m-au ales pe mine!

Ce experiență stupidă și inumană! Cui îi poate folosi așa ceva? Se mai și tem că, fiind un temperament nervos, influxul meu prea puternic să nu le deregleze unele aparate. „Blue Duck” a aruncat ancora în larg și stă pe loc de două zile. Westinghouse se plimbă furios pe covertă cu mâinile la spate. Nu știu câte zile sau câte ore mai am de trăit. Vă îmbrățișez, dragi prieteni și nu mă uitați! Dăruiesc toate lucrările mele patriei. Adio!

Răspunsei imediat:

— Nu dispera! Ne aflăm la Filadelfia! Vom face totul spre a te salva! Orașul e blocat din cauza unei greve uriașe. Experiența criminală de care vorbești nu poate avea loc în larg. Vom trata cu Westinghouse și, la nevoie, îi vom da cât ne va cere ca să te răscumpărăm. Harry și muncitorii americani sunt alături de noi. Curaj!

— Te vom salva curând, dragul meu Raminagrobis, strigă președintele lăcrimând.

— Dacă nu se poate altfel, te vom scoate cu forța din ghearele lor, completă Modest cel tăcut.

— Eugen, eu sunt Cristina! Nu mă cunoști dar te

rog să ai încredere în noi...

— Am încredere, Cristina, răsună glasul prietenului nostru. Ai o voce frumoasă... Am încredere în tine... și în voi toți! ...

Capitolul XIX

UN DUEL AMERICAN

Hotărâsem cu Harry, care cunoștea Filadelfia ca pe buzunarul său, din moment ce era născut chiar aici, să vină a doua zi pe seară să ne conducă în bîrlogul bandei lui Westinghouse. Nu era lucru ușor să te strecuri printre cordoanele polițienești sau printre echipele Ku-Klux-Klanului, care colindau bete, mai ales noaptea, cu făclii aprinse în mâini, căutând să bage panica în rîndul familiilor celor aflați în grevă. Dar prietenul nostru negru ne asigură că nu era imposibil, ajutați fiind și de întuneric, să ocolim toate piedicile și să dăm cu ochii de tabăra adversă.

În așteptarea acelei clipe mai erau însă multe altele de făcut. Dimineața pe la zece, îmi lăsai prietenii la hotel și plecai însoțit de femeia cibernetică și de Grosomodo să înregistrăm participarea noastră la concurs. Secretariatul Congresului funcționa chiar în localul Institutului de Electronică, astfel că eram nerăbdător să văd în sfârșit această instituție al cărei student nevăzut fusesem. Mă gândeam că, prezentând din prima zi aparatele cu care intenționam să particip, preîntâmpinam alte și alte atacuri din partea unor

concurenți fără prea multe scrupule.

Pășeam preocupat pe străzile Filadelphiei. Aveam pentru prima dată prilejul să cunosc direct viața curioasă a marelui oraș american. Case înalte cu geamuri sclipind în soare ca o dantură de aur, limuzine prelungi ca niște balene de fildeș sau de abanos, magazine cu articole ți pătoare, panouri căt cerul recomandând laxative, coca-cola, biblii, aparate de tuns cățeei, lingurițe de ceai cu retrovizor, bricege, nasturi de tinichea, filme, curse de șoareci, conferințe despre spiritism, localități balneare... Poate unde eram străin, dar pe mine această atmosferă stridentă și superficială nu mă umplu cătuși de puțin de admirație, mai ales că la fiecare colț de stradă vedeam cordoane polițieneste care încercau din răputeri să stăvilească valul greviștilor.

În dreapta mea femeia cibernetică, îmbrăcată într-o splendidă rochie de vară, bleu cu steluțe albe, mergea grațioasă, privind indiferentă în jur. Trecătorii își întorceau capetele după dânsa cu admirație, în stânga ei, Grosomodo arăta cam ridicul în frac și cu pălăria pe ceafă, dar la americani acesta nu-i un defect și de altfel lui puțin îi păsa de asta. Образul său de metal, lucitor și întunecat la culoare, îl făcea să fie luat cu ușurință drept vreun senegalez uriaș, cum se aflau destui prin Filadelfia. Alături de dânsul femeia cibernetică părea și mai zveltă și mai vaporosă...

Pe lângă ei, eu nici nu contam. Eram un om banal, un om oarecare și nimeni nu-mi dădea vreo

atenție. Așa se făcu poate că un yankeu uscățiv, cu un joben tras pe ochi și în gură cu un trabuc care duhnea a otravă de omorât elefanți, mă îmbrânci fără niciun menajament vroind să-și facă loc și căută să treacă mai departe fără să-și ceară scuze.

— Bagă de seamă, chiorule! Mormăii eu înciudat, nesperând că o să mă audă.

Slăbănogul avea ureche fină însă. Făcu imediat față:

— Te miști parcă ai fi împăiat, dobitocule! Scuzați, Miss.

— Iar tu dai buzna ca un boloboc plin cu whisky de cea mai proastă calitate.

— Ești stupid ca un cimpanzeu care încearcă să fumeze, huidumă năucă și cu nasul borcănat. Scuzați, Miss.

— Prost e organizat serviciul vostru de ecarisaj dacă te lasă să umbli singur pe stradă, șacal fioros cu blană roșcovană.

Mă privi cu atenție.

— Lamentabilă caricatură de sinantrop, ți-ar trebui o cămașă de forță. Și un căluș în gură ca să nu mai vorbești prostii.

— Constat cu durere, replicai eu, că alcoolismul face ravagii aici.

Nu ne mai gândeam niciunul din noi să ne continuăm drumul.

Adversarul meu, mereu cerându-și scuze de la femeia cibernetică, mă făcu: triplu cretin cu urechi blegi, prototip al lui Lombrozzo și ciudată creație anormală a naturii, iar eu, ca să nu rămân mai

prejos îl numii sinistru nepot al lui Frankenstein, jefuitor de cadavre și oribilă mumie egipteană încărcată cu whisky.

Cu aceasta meciul luă sfârșit. Slăbănogul se scotoci într-un portofel și scoase o carte de vizită:

— Începi să spui adevăruri și asta mă supără. Să încheiem onorabil. Dacă deseară la opt ești liber, te invit să continuăm disputa!

Și salută ceremonios cu jobenul... Intre sprâncene avea un neg de mărimea unei alune...!

Până să mă dezmeticesc eu, o limuzină venită pe tăcute îl înghiți în pântecele ei de nichel. Mirosul eşapamentului mă trezi la realitate. Ridicai de jos cartea de vizită. Pe ea scria, după cum mă așteptam: Ms. John Westinghouse – III Philadelphia.

Îmi venea să-mi dau cu pumnul în cap! Să-l am în mână pe acest bandit fioros și-n loc să-i pun mâna în beregată, să-l las să-mi scape prostește printre degete! Dar cum aş fi putut ghici că „Blue Duck s-a înapoiat atât de repede și că a reușit să acosteze? Și-apoi ziua nămiaza mare și în plină stradă nu-l putem reține. Autoritățile ar fi fost cu siguranță de partea lui. Poate că unele cercuri ar fi folosit incidentul în defavoarea noastră. Nu, mai bine că nu se întâmplase nimic! Până deseară la opt nu era cine știe cât și poate reușeam să obțin eliberarea lui Eugen prin alte mijloace, mai diplomatice.

Ajunserăm la Institut, unde, arătând invitația mea, portarul ne lăasă înăuntru, îndrumându-ne către un anumit birou. Secretarul Congresului

lipsea însă și nici rectorul Institutului nu era acolo. Rătăcirăm aproape o oră prin coridoarele marelui așezământ cultural, când mă izbii în nas cu gentlemanul de pe stradă.

— Ah! Iată-te și aici, canalie! Spusei. Întâmplător, nu?

— Nu înțeleg, sir!

— Bine, bine! Rămâne stabilit: deseară la opt! Poți să pleci!

Se depărta dând impresia unui om aiurit. Al dracului hoțoman, bine mai juca teatru! Totuși... Parcă pe stradă nu avea pantalonii aceia vărğați... Oprii un om de serviciu și-i strecurai o jumătate de dolar în mână:

— Cunoști cumva cine e individul ăsta?

— Cum să nu! Oh, mulțumesc, sir! E Mr. John Westinghouse!

— Aha!

— Vicepreședintele Institutului...

— Ce vorbești? Bine! E tot ce vroiam să știu! Se părea că am de a face cu o bandă de scelerați foarte bine organizați și supuși. Treaba noastră se anunța a nu fi de loc ușoară.

Mai rătăcirăm câțva timp prin venerabila instituție făcând cunoștință cu o mulțime de profesori și oameni de știință. Majoritatea se opreau sub cine știe ce pretexte, în realitate pentru a o privi mai în voie pe femeia cibernetică, luând-o drept o ființă omenească. Mă amuzam să o prezint tuturor drept colaboratoarea mea și era jalnic să vezi cum atâția oameni deștepți se prosteau ca să

placă unei păpuși oarecare, debitând glume străvechi, cu care sperau să-i câştige atenția. Amintindu-mi și de cuvintele spuse de mine altădată, când eram îndrăgostit, mă grăbii să pun capăt acestei scene.

După ce îndeplinirăm toate formalitățile de înscriere, ne grăbirăm să ne întoarcem la hotel. Partea cea mai grea a zilei de-abia de-acum încolo începea, fiindcă trebuia să lupt cu Westinghouse și să-l determin să-l pună în libertate pe Eugen, ceea ce nu era un lucru simplu.

Capitolul XX INTRU ÎN TRATATIVE CU BANDA LUI WESTINGHOUSE

Opt seara.

Porțile grele se dădură în lături și în încăperea de dincolo revăzui pe omul meu cu aluna în frunte.

— Te salut, sinistră creatură! Rostii eu sigur de mine. Moarte ție!

Individul sări în sus și se făcu roșu ca racul.

— Domnule, ce însemnează asta?

— Te-ai ramolit, bătrâne șef de bandă! Ai uitat că mi-ai dat cartea asta de vizită?

I-o întinsei. Zâmbi forțat ca și cum ar fi mestecat un gogoșar. În oțet.

— Ai greșit adresa, tinere! Dumneata cauți pe animalul de frate-meu. Ia loc! Am să ți-l trimit...

Dispăru și mă lăsă cam perplex în fața unei oglinzi venețiene cât peretele de mare, cu lei de

bronz la cele patru colțuri. Confundasem persoana, dar mă consolai repede: nu era nicio nenorocire! După câteva minute apăru și omul meu.

— Moarte ție!

— Moarte ție!

Semănau ca două picături de apă; până și aluna era de aceeași mărime. Înainte de orice, Westinghouse al doilea se apucă să numere bibelourile de pe birou.

— Sunt toate! Oftă el ușurat.

— Ascultă, făcui eu. De ce dracu' vă deghizați voi la fel?

— Dar nu ne deghizăm de loc.

— Vrei să spui că nasurile acestea groaznice sunt naturale?

— Parcă/figura ta nu ar face senzație într-un panopticum?!

Îi tăiai vorba scurt.

— Te înștiințez că am venit după afaceri serioase.

— Nu dau de pomană decât joia!

— Dar de luat iei în fiecare zi, nu-i așa? Fii atent că e vorba de lucruri de cea mai mare însemnătate.

— Atunci să-l chem tot pe frate-meu. Eu sunt „dementul familiei”!

— Cum așa?!

— Dacă se face vreo greșeală, mă-nțelegi? Dau vina pe mine! Am certificat de nebun, sunt iresponsabil! Ce vrei... diviziunea muncii. Se obișnuiește peste tot.

— Ptiu, fir-ați ai dracului...! Du-te și cheamă-l pe frate-tău!

Dacă „dementul familiei” părea mai vesel, în schimb celălalt Westinghouse era lugubru parcă s-ar fi născut într-o ghețarie părăsită. Dar era un adevărat businessman!

— Mister, îl luai eu, aveți ceva care îmi trebuie mie!

— Perfect! Ce și cât?

— Pe „Blue Duck” se află un savant român răpit de dumneavoastră, pe cale de a fi supus unei experiențe monstruoase. Vrem să ni-l dați înapoi!

— Da, parcă îmi amintesc! Deși astea sunt afacerile celuilalt frate, al treilea. Totuși putem trata. Ce oferiți dumneavoastră?

— Știți că un denunț v-ar cădea cam greu la stomac!?

— Asta ne privește!

— Și că greva ce se desfășoară în prezent vă poate mătura dintr-o clipă într-alta?

Mă privi fix.

— Asta nu ar salva pe amicul dumneavoastră, nu-i așa? Deci, ce oferiți?

Spusei oftând o sumă cât mai redusă. El o mări de zece ori, cu nerușinare. Abia izbutii, după o jumătate de oră să scadă prețul la jumătate: banditul avea toate atuurile în mână și știa să se tocmească! După asta trecu în altă cameră să ia legătura prin radio cu „Blue Duck”. Se înapoie destul de repede.

— Fratele meu refuză, spuse el calm.

— Ce bestii! Scrâșni redactorul bătând cu pumnul în birou. Să faci tranzacții cu viața și cu libertatea omului! Astfel de monștri ar trebui puși la. Zid și împușcați fără cruțare!

— Să deduc din asta că povestea mea nu-ți displace? Și că ai să o publici?

— Of, repede mai tragi concluzii... E de-ajuns să scape omul o vorbă și gata...

Parcă mi-ar fi explodat un cartuș cu nitroglicerină în stomac. Eugen pierdut...? Nu! Căci Westinghouse avea altă propuneri...

— Totuși putem realiza un compromis. Nu fratele meu decide, ci noi, toți trei, la un loc. Adineauri m-am informat asupra dumneavoastră și știu cine sunteți și ce vreți...

— Ei bine? ...

— Din motive pe care nu găsim necesar să le dăm publicității, am hotărât ca anul acesta Congresul Internațional de Cibernetică să ne premieze pe noi...

— Și doriți să mă retrag din concurs...?

— Dimpotrivă. Vă cerem să rămâneți... și să fiți învins! În acest scop o să treceți păpușa cibernetică pe numele nostru! Vă rămâne celălalt om mecanic. Și la bani renunțăm! Suntem idealști, nu materialști ca dumneavoastră...

— Niciodată, urlai eu din răspuțeri și mă aruncai să-l apuc de beregată.

Westinghouse avea însă garda lui personală, de

aceea niciun mușchi de pe figura sa nu tresări. Mă simții înșfăcat de patru brute care apăruseră ca din senin, în timp ce Patronul adăugă: – Vă aștept deci peste trei zile la aceeași oră. Voi da dispozițiuni și „marfa” va fi aici, mâine sau poimâine, cu avionul. Nu pretindem cheltuieli de transport, acestea se fac în contul nostru. Băieți, conduceți pe domnul până la ieșire!

Brutele mă luară pe sus și mă azvârliră pe scări fără multă discuție.

Capitolul XXI ÎN SUBTERANELE FILADELPHIEI...

12 noaptea... Umbrele au început să se miște... Respirația miilor de oameni adunați în piață face să vibreze geamurile enormei clădiri a trustului Westinghouse. Șepcile polițiștilor sunt muiate de sudoare... Presiunea sporește într-una și ai impresia că fiecare secundă scârțâie ca un pumn de nisip aruncat în obrazul de tinichea al lunii...

Au trecut trei zile de la întâlnirea mea cu Westinghouse. Eugen trebuie să fie acum aici, într-o cameră a acestui cub înalt răsărit din negura străzii ca un fagure uriaș de beton și sticlă. Am hotărât să-l smulg cu forța din mâinile răpitorilor săi. În acest scop mă aflu acum pe o stradă din spatele trustului, urmându-l în tăcere pe Harry, care înaintează ca o umbră. Parcă ar avea ochi de pisică băiatul ăsta, atât de [bine. Se](#) descurcă prin bezna ce ne înconjoară. Strâng în pumni o matracă și inginerul Modest are un pistol în buzunarul de la

spate. În urma mea, Grosomodo pășește imperturbabil. Datorită radarului său acest mers în necunoscut este pentru el floare la ureche. Președintele și cu Cristina au rămas la hotel cu femeia cibernetică; păstrăm însă legătura cu el prin VIPLEX.

Harry ne conduce fără șovăială. Din când în când ne oprim și el schimbă câte o vorbă cu diverse grupuri de oameni ce stau pe marginea trotuarului cu țigările în gură. În dreptul unui maidan părăsit marșul nostru se termină.

— Aici... Șoptește călăuza noastră, aplecându-se și dibuind cu mâinile prin întuneric.

Sărim și îi ajutăm să tragă în sus un belciug gros înfipt în caldarâm. Un fel de chepeng pătrat, ce acoperă o gură sinistră, se cascadează în fața ochilor noștri. Trebuie să fie o gură de canal, căci o duhoare pestilențială ne zdrobește nasurile. Nu e acum momentul să fac pe sensibilul... Harry și după el Modest dispar în bolgie. Îi urmez băgând matracă în curea, cu Grosomodo mereu pe urmele mele. În fundul canalului zădăria îmi ajunge până la genunchi. Ah, acum aș vrea să pun mâna pe unul din bandiții care l-au răpit pe Eugen!!

Clipocim mai departe, amețiți, blestemând bezna și aerul otrăvit. Numai Harry știe cât avem de mers... Iată însă că Harry s-a oprit! Suntem în fața unei scări de fier înfiptă într-un perete. Ne cățărăm... Alt capac... Trecem dincolo... Întuneric la fel de profund, numai că mirosul dispare. Îmi storc manșetele pantalonilor și aștept ordine. Ne

aflăm desigur într-un subsol, căci mă izbesc de un cazan uriaș, probabil de la calorifer. Harry ne șoptește să ne descălțăm. Pornim mai departe în ciorapi, cu pantofii legați de șireturi și atârnați pe după gât. Sub picioare simt câteva trepte de piatră, apoi bezna se mai rărește...

— Acolo e vestibulul!

Harry ne arată cu degetul o ușă la capătul unui coridor. Ne apropiem ținându-ne respirația. În dreapta și în stânga ușii se află două firide, iar sus o lucarnă astupată cu un oblon. Cu un briceag fac să-i sară zăvorul și arunc o privire dincolo...

E o sală somptuoasă și înaltă, cu pereții lambrisați și draperii de culoarea vinului. Deasupra galeriilor din lemn de teck cu fiorituri și gheare, sunt montate în perete madone de plexiglas cu aureole fluorescente. Oglinzi cât niște eleștee, cu ape violente și verzi, acoperă perețele din fund. Din inima tavanului ogival țâșnește o splendidă fântână arteziană de cristal: un uriaș candelabru de Murano. Pe jos, o pajiște de covoare persane de culoarea somnului de dimineață.

În această încăpere superbă mișună cam treizeci de sclerați, înarmați până în dinți. La ferestre sunt instalate mitraliere și saci de nisip. O masă de tinichea a fost adusă în mijlocul sălii și pe ea se află numeroase sticle cu whisky, ratafia, gin și pale-ale, o stivă de cârnați, farfurii cu icre, salam și măslina. Bandiții, cu pălăriile pe ceafă, mestecă, sorb și înjură într-una. La o fereastră, îl zăresc pe Bull Dog. Deci au sosit și cei de pe „Blue Duck” și,

o dată cu ei și Eugen!

Cum vom acționa încă nu știu. Fac semn prietenilor mei că mai e de așteptat și privesc prin ferestruică. Dintr-o încăpere vecină apar în sfârșit cei trei frați Westinghouse, discutând cu șeful policemenilor. Se opresc chiar în dreptul lucarnei, așa că pot auzi tot ce spun.

— Tom, ești o hahaleră, nu colonel! Repet: am și reținut o cameră în blocul de peste drum. Trimiți pe cineva acolo cu o bună pușcă-mitralieră... Să curețe doar vreo zece-cincisprezece din oamenii tăi. Pe urmă deschizi și tu focul. Înțelegi, Cap-Sec?

— „Ăia” de sus continuă să filmeze?

— Te cred! Vom dovedi că am fost provocați! Ce dracu’ doar nu e pentru prima dată!

Un pumn de dolari părăsește buzunarul lui Westinghouse și intră în acela al colonelului. Între timp, la un semn al altui Westinghouse Bull Dog se apropie flegmatic. I se șoptește, arătându-i-se cu bărbia spre colonel: la-l la plimbare!

După ce își va fi îndeplinit oribila lui misiune, Cap-Sec va primi în dar o uncie de plumb, care-l va amuți pentru totdeauna. Bull Dog salută cu un deget la frunte semn că totul e în ordine. Parcă i s-ar fi spus să ducă o scrisoare la poștă, mizerabilul!

După ce colonelul iese neștiutor cu o sticlă de ratafia sub braț, Westinghouse se apropie de un microfon. Abia când glasul lui izbucnește ca un tunel, observ că la fiecare oberliht e instalat câte un megafon uriaș, pentru a-i soma pe greviști:

— Gentlemani! Răcnește vocea batjocoritoare,

întoarceți-vă în spațioasele dumneavoastră apartamente alături de cei dragi. Pe-aici nu-i nimic de făcut. Nu pierdeți timpul de pomană în detrimentul culturii dumneavoastră generale...

Un huiduit uriaș acoperă mugetul megafoanelor, dar mulțimea rămâne nemișcată. Îi șoptesc în grabă lui Harry tot ce am văzut și auzit dincolo. Simt prin întuneric cum mușchii brațului său se încordează puternic.

— Fugi repede, Harry! Noi o să ne descurcăm și singuri!

Harry ne strânge mâna în tăcere și dispare ca o umbră.

Așteptăm... Așteptăm... Clipe lungi ca niște piroane mari bătute într-o grindă tare... Jos, sticlele cu whisky și ratafia sunt împrăștiate pentru a treia oară. Frații Westinghouse se plimbă nervoși consultându-și, din când în când, cronometrele. Minutele se scurg anevoie ca un ulei gros dintr-o duză prea fină. Bull Dog a scos un pachet de cărți din buzunar și le mestecă înverșunat...

Pe urmă se aude departe o împușcătură, una singură și toți tresar... Apoi iarăși tăcere... Și, încet încet, afară se înfiripă un murmur care crește mereu. Parcă văd un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se pe o pantă... În piața din fața trustului strigățul mulțimii indignate se înalță acum ca o trombă ce mătură totul în cale. Porțile de fier au plesnit date de perete. Bandiții sunt în picioare toți, livizi, neștiind ce să facă. De afară, răsună o salvă și aud strigăte de durere. Criminalii au tras în

greviști, fără a mai sta să vadă dacă le-a reușit înscenarea pusă la cale! Acum polițiștii se refugiază în vestibul, gâfâind. Cordoanele au fost rupte! De la ferestre bandiții deschid focul și sala se umple de fum. Iată și colonelul! Năvălește pe ușă cu haina sfâșiată, țipând ceva ce nu se poate distinge din cauza vacarmului. Bandiții părăsesc ferestrele și vin în jurul celor trei Westinghouse. Aceștia fac un semn și toată banda se năpustește în sus pe scări. Rămâne în urmă doar Bull Dog pentru a-și lega un șiret. Când se ridică aud un pocnet și Cap-Sec cade. Vestibulul e gol pentru câteva secunde... Dolarii lui Cap-Sec trec în buzunarul lui Bull Dog. După care acesta se face nevăzut. Tocmai la timp, fiindcă pe ușile larg deschise intră greviștii, cu pumnii strânși, clocotind de furie. Mitralierele sunt făcute țândări și aruncate pe fereastră. Mulțimea e îndârjită și pare că vrea să se urce după bandiți. Oamenii șovăie și se opresc umplând până la refuz încăperea luminată ca ziua de luminile fluorescente.

În același moment, se deschid ușile laterale și prin ele năvălesc câteva duzini de ființe monstruoase. Din descrierea lui Eugen îi recunosc repede: sunt roboții de oțel cu capete din sticlă! Ei se azvârl asupra greviștilor și aud prin lucarnă cum scrâșnesc oasele sub pumnii lor formidabili! Îngroziți, oamenii se retrag. Către ieșire. Curând sala e pustie. Împotriva acestor mecanisme nu te poți apăra cu mâna goală! Pe jos au rămas doar câteva trupuri, oribil mutilate. Acum oamenii

mecanici curăță curtea trustului. Aud urlate de durere și simt o sudoare rece curgându-mi pe șira spinării...

— Ce e de făcut, Modest? Șoptesc eu cutremurat de furie și îndată îmi aduc aminte de întâmplarea din cala lui „Blue Duck”, când nu știu ce cântec a făcut să crape lămpile din capul câtorva roboți.

Nici Modest nu-și amintește ce cântec era acela, dar mă sfătuiește să o întreb pe Cristina sau pe președinte. Răsucesc iute VIPLEXUL și aud vocea acestuia din urmă. Da! El știe! Nu era niciun cântec. Era o simfonie modernă cu tobe și talgere. Din fericire o găsește destul de repede și ne-o transmite în grabă. Da, hărmălaia asta ne trebuie! Modest apropie aparatul de microfonul din sală...

Pe neașteptate, în uriașa piață se revarsă ca un uragan un urlat enorm de talgere și tobe. Mă năpustesc afară să văd ce se întâmplă... După cum mă așteptam, craniile roboților plesnesc unul după altul, ca niște coji de ouă. În câteva secunde, niciunul din noștri nu mai e în picioare. Oamenii s-au oprit și privesc. Ascultă încremeniți, aproape prăbușiți simfonia neomenească ce pare că izvorăște de undeva din infern. Nu înțeleg prea bine ce s-a întâmplat, dar își dau seama că această cacofonie i-a salvat din ghearele morții. Când banda se termină, Modest vine lângă mine ștergându-și fruntea. Cred că Grosomodo e singurul din toată piața care și-a păstrat calmul.

Apoi, cineva din mulțime se repede și ne îmbrățișează. E Harry.

— Ați salvat mulți oameni astăzi, ne spune el emoționat. Vă mulțumesc! ... Dar acum să plecăm!

Îl ascultăm. Nu mai e nimic de făcut aici. Ne dăm seama că mulțumită lui provocarea n-a izbutit.

Ne întoarcem la hotel cu capetele plecate. N-am izbutit să-l salvăm pe Eugen! Inima ne e tristă! În urechi ne răsună încă simfonia infernală care i-a răpus pe roboții lui Westinghouse. Sperăm totuși, încă mai sperăm...

— Aici povestirea duminică e și puțin simbolică, spuse redactorul. Se vede clar...

— Parcă numai aici...

— Ei, singur... Dar nu-i așa că în acest capitol ai vrut să arăți...?

— Taci din gură! Lasă-l și pe cititor să-și bată capul!

— Ai dreptate! Atunci zi-i înainte!

Capitolul XXII

UN MOALE PAS ABIA ATINS DE SCÂNDURI.

Când sosirăm la hotel, prietenii noștri erau deja la curent cu cele întâmplate, deoarece, chiar de pe drum, Cristina îl trăsese pe Modest de limbă, prin VIPLEX. Mă văzui pus în situația de a repeta niște lucruri arhicunoscute. Căutai s-o scurtez:

— Era o soluție disperată. Vă spun chiar că nici nu prea aveam încredere în ea. De aceea când Modest a apropiat aparatul de microfon...

— Ah, Modest...! Întrerupse Cristina, știam că

dacă ești tu acolo totul va merge strună!

Îmi pieri cheful să povestesc mai departe.

— Ei, asta-i...! Acum, ce-i facem?

Președintele propuse timid să ne adresăm autorităților, ceea ce ne făcu să râdem până la lacrimi cu toată situația tragică în care ne aflam. Văzusem atâtea în vestibulul însângerat, iar moartea lui Cap-Sec îmi era încă proaspătă în memorie. Orice altceva era mai bun decât asta. Cristina găsi că nu aveam de ales. După ea, eram nevoiți să cedăm păpușa cibernetică...! Nici această soluție nu se părea acceptabilă! Aveam noi dreptul să negociem cu un bun care aparține țării? Modest mă întrerupse... După cum era de așteptat, el luă apărarea Cristinei. Aș fi preferat ca sugestiile prietenilor mei să fie cât mai obiective și nu mă sfii să spun în gura mare ceea ce îmi trecea prin cap. Modest se făcu roșu ca o potcoavă scoasă din cuptor și încercă să protesteze.

— Mi se pare că tot Cristina a găsit ceva, ne făcu atenți președintele.

Aceasta ne privea cu ochii mici, fără să ne vadă, ca și cum ar fi gândit profund.

— Să întrebăm femeia cibernetică... Rosti ea după o scurtă tăcere. Dintre noi toți, ea e cea mai logică.

Poftim idee! Dar, fiindcă săriră toți cu gura, chemarăm păpușa mecanică și președintele îi spuse cum stă cazul.

Privirile ei se ațintiră asupra mea și pleoapele îi fluturară ușor. Inima mi se strânse și, înainte de a o

auzi vorbind, știam ce are să spună.

Mai sunt câteva ore până la ziuă. M-am trântit pe pat așa îmbrăcat cum eram, dar nu cred să se lipească somnul de mine. Hotărârea luată adineauri m-a zguduit și am impresia că tavanul se învârtește neconținut deasupra capului meu. Prin geamul camerei de hotel luna strecoară un șpan subțire de argint, o linie oblică ce schimbă parcă dimensiunile reale ale odăii. Păpușa cibernetică e undeva în întuneric, lângă uriașa salsie cu aktuși. Aș vrea să visez un basm, o întâmplare veche, orice, dar gândurile mele fug mereu, fără să vreau, către dansa. Sunt trist, atât de trist, că abia târziu de tot îmi dau seama că împrejurul meu liniștea s-a făcut, mai adâncă și simțurile mele mai ascuțite. Am impresia că acum izbutesc să aud respirația plantelor din odaie sau raza lunii sfârâind ușor în întuneric ca într-o apă. Apoi parchetul trosnește ușor... E un moale pas, abia atins de scânduri... Și mâna aceasta fierbinte a cui o fi oare?

Nu cutesc să deschid ochii, de teamă ca impresia mea să nu se irosească în liniștea asta veche, ca un fum albastru... Dar știu că e Ea, cea la care mă gândesc de atâta timp în fiecare noapte. Aș dori să-i mângâi părul... în loc de asta rămân neclintit, bucuros că o simt aproape... Apoi privirea mea se îndreaptă încet către dansa...

În bezna dimprejur ochii ei strălucesc ciudat. Erau parcă negri și acum îi văd verzi ca un cer fantastic, pe fundul căruia plutesc constelații

îndepărtate... Sunt ochi pe care îi știu de mult, din copilărie poate. Nu-mi pot aminti unde i-am descoperit pentru prima dată. Sunt în același timp aproape și departe de mine... Nici trăsăturile Cristinei nu le mai recunosc în obrazul alb, aplecat deasupra patului meu. Nici părul cald, nici mâna mai mult bănuită, ce tremură ușor, ca în ajunul unei mari călătorii... Nimic...

În cutiuța lor de metal, roțile ceasornicului se învârtesc neștiute. Nici nu-mi dau seama când a dispărut mâna caldă de catifea cu degete subțiri și melodioase ca niște fluieri de sticlă. S-a topit, o dată cu luna, în lumina năvălită prin geamuri...

Mă scol repede și caut în jur. Strig: „Cristina”! Cu toate că știu bine că pe ea nu o cheamă astfel, îmi dau seama că nimeni nu-mi poate răspunde. Într-un colț, în același colț de-aseară se află păpușa cibernetică... Acolo a stat întreaga noapte! Neclintită! Ca o mașină rece și fără suflet... Ca un lucru oarecare!

Dar poate că păstrează în privirile ei o fărâmə din căldura nopții care-a trecut? O scrutez cu atenție, cu speranță...

Ochii ei sunt negri acum. Pe buze îi flutură un zâmbet. E zâmbetul unei femei ce pleacă pentru totdeauna...

Capitolul XXIII

O CATASTROFĂ ÎNFIORĂTOARE

Un ochi îmi râde, iar celălalt e scădat în lacrimi.

Femeia cibernetică a plecat acum câteva ore...! În schimb Eugen se află în camera de alături sub îngrijirile Cristinei. Bietul de el a suferit un puternic șoc nervos și se simte extrem de slăbit, lucru firesc după atâtea primejdii prin care a trecut.

„Tranzacția”, cum o numeau tâlharii, s-a efectuat fără nicio complicație. Am fixat prin telefon o întâlnire la un bar, unde m-am dus însoțit de femeia cibernetică. La o masă mă aștepta „dementul familiei” cu un enorm pahar de whisky în față.

— La oase! Mă salută el, ridicându-se ceremonios. Ah! Iată și femeia cibernetică! Vom forma deci o societate agreabilă.

— Vei fi o excepție, i-o-ntorsei încruntat, mortăciune radioactivă! Lasă gluma și fii scurt, dacă nu vrei să te trezești cu halba aceasta în cap.

— Pare a fi o criză obișnuită de delirium tremens.

— Să lăsăm amabilitățile! Ascult propunerile dumitale cu tot dezgustul cuvenit.

Eugen se afla în apropiere, într-o mașină închisă. Văzând că eram gata să-i dau păpușa, Westinghouse făcu un semn cu pălăria într-acolo și în curând Eugen fu la masa noastră, sprijinit de Bull Dog.

Mi se strânse inima văzându-l atât de prăpădit și mă întorsei spre bandit:

— Ce palme ți-aș trage, canalie!

— Nu te sfātuiesc! Toți chelnerii din local sunt agenții mei. Acum mie și acestei admirabile doamne să ne dați voie să ne retragem. Nu fiți

supărați: ați făcut totuși o afacere strălucită!
Moarte bună!

— Vedeai-v-aș pe scaunul electric pe toți!

La porunca lui, fetița mea cibernetică se sculă și își puse mânușile zâmbind. Apoi dădu „bună ziua” cuminte, așa cum o învățasem. Dar nu ne întinse mâna, după cum speram și nici nu păru întristată. Plecă la brațul lui Westinghouse, cu mersul ei dansat, atât de grațios, fără a-și întoarce nici măcar o singură dată privirile înapoi...

O urmării mult timp cu ochii și abia după ce se urcă în mașină mă întorsei către prietenul meu și-l îmbrățișai îndurerat.

După câteva zile, starea lui Eugen înrăutățindu-se hotărâram să-l trimitem cu avionul în patrie, sub supravegherea Cristinei. Aceasta își făcu rost, nu știu de unde, de un costum de infirmieră care îi venea minunat și se simțea cât se poate de bine în acest rol. Inginerul Modest ceru voie să-i însoțească. Consimții. Îmi era indiferent tot ce se petrecea în jurul meu și apoi el nu mai avea nicio treabă pe-aici. Rămăsei doar cu președintele, așteptând ziua concursului, închiși în camerele noastre de la hotel, taciturni ca niște huhurezi, fumând fără încetare și smulgând, una câte una, filele calendarului.

Știam că în ziua concursului o voi revedea pentru ultima dată și inima mi se strângea la gândul că ticăloșii o modificaseră fără îndoială după felul lor de a fi și că, în locul copilei cuminți și înțelepte, va

apare o „girl” cu buze violent fardate și pe jumătate goală. Decât s-o văd astfel mai bine aș fi distrus-o cu propriile mele mâini...

Dar în ajunul concursului, ziarele ne aduseră o știre îngrozitoare. Primul care o citi fu președintele și el nu întârzie să-mi întindă ziarul. Un titlu din pagina întâia îmi atrase atenția:

«O catastrofă înfiorătoare

În cursul nopții trecute o puternică explozie s-a produs în laboratoarele experimentale ale trustului Westinghouse, apoi flăcări uriașe, alimentate și de vântul puternic care a bântuit în noaptea trecută au cuprins întreaga clădire. Până să vină pompierii totul era mistuit de incendiu. Cauzele acestei nenorociri, după cum ne relatează Mr. Westinghouse senior, sunt experiențele făcute de fratele său, cunoscutul savant Mr. Westinghouse junior, în domeniul ciberneticii, experiențe din care i s-a tras moartea. Regretatul savant pregătea pentru Congresul Internațional de Cibernetică ce se deschide mâine în orașul nostru o mașină senzațională numită de el „Amanta electronică”. Cum mașina era acționată de o pilă atomică, se presupune că aceasta s-a defectat în timpul experiențelor și a dat naștere la explozie, apoi focul a distrus orice urmă.

Rămășițele pământești ale acestui martir al științei vor fi îngropate în cimitirul „Noapte bună”.

Îl văzui pe redactor că sare în sus de pe scaun și-și caută cu înfrigurare cravata în sertarul unde o azvârlise.

— Mai stai, frate, puțin, unde fugi? N-au mai rămas de citit decât vreo trei pagini...

— Atunci păpușa cibernetică a pierit cu adevărat? ... Nu plec nicăieri...

— A sărit în aer, sărmana, fără a mai rămânea dintr-însa nici măcar o fărâmiță! Dar de ce te îmbraci?

— Nu mai înțeleg nimic!

— Încă puțină răbdare și totul se lămurește!

În dimineața concursului, președintele trebui să mă ducă aproape cu forța la ședința Congresului și tot el fu acela care-mi citi referatul, declarând că autorul, adică eu, suferea de laringită. Ședeam în fotoliul meu, năuc, țeapăn ca o saltea umplută, cu paie și cred că niciunul din cei aflați în sală nu s-au îndoit o clipă că au în fața lor un om care nu e în toate mințile. Grosomodo se purtă ireproșabil și dirija un concert de muzică de cameră atât de confuz, încât toți îl declarară profund, de teamă să nu fie considerați proști. Trei critici muzicali leșinară de fericire, iar un al patrulea îmi ceru permisiunea să-și boteze copilul Grosomodo, ceea ce președintele acceptă în locul meu. Obținurăm premiul II, dar acest lucru mă lăsă rece. Inima mea era îndurerată! Îmi revenea în minte ultima noapte de la hotel când ea se apropiase de patul meu... Atunci am simțit-o mai aproape de mine decât pe orice altă femeie și decât tot ceea ce creasem până în prezent. Era născută din creierul meu și din munca acestor două mâini și, o dată cu capul, nu

puteam crede că nimic din entuziasmul cu care o înconjurasem n-o atinsese, că totul trecuse pe lângă dânsa fără să poată îmblânzi cât de puțin răceala delicatelor ei angrenaje.

Mă sculai și mulțumii bâlbâind într-una că: „... regret o mare pierdere suferită de știință...”, ceea ce se interpretează ca un omagiu adus banditului de Westinghouse. Se ținu chiar un moment de reculegere, iar ziarele, a doua zi, relevară gestul meu „nobil”, la care eu nici nu mă gândisem. Dar eram prea sleit ca să mai protestez. Abia așteptai să se termine toată mascarada și cerui președintelui să mergem direct la avion. Când ajunserăm deasupra orașului, se mai vedea într-un punct îndepărtat o vâlvătaie mare. Întorsei capul...

Oare nu se putea zbura mai repede?

— Acuma ar mai trebui câteva rânduri despre eroii acestei povestiri. Ce au mai făcut ei, cum s-a rezolvat acea discretă poveste de dragoste întretăiată de mici certuri, o glumă reușită, dacă e posibil, mă rog, un sfârșit care să descrețească frunțile...

— Nu știu dacă am ceva care să-ți convină... Ascultă!

Capitolul XXIV

DE CE SE NUMEA CRISTINA?!

La aeroport mă întâmpină inginerul Modest singur, cu o mină sumbră, ca și cum ar fi purtat pe

umăr corbul lui Edgar Poe. De la el aflai că Eugen se află într-un sanatoriu și Cristina e veșnic la căpătâiul lui.

În săptămâna ce urmă, presa și radioul anunțară succesul avut la Congres, iar Academia ținut o ședință specială în cinstea delegației noastre. Toată lumea se grăbea să mă felicite. Modest părea singurul neconsolat. În primele zile de la întoarcerea noastră se tot învârtea încurcat pe lângă mine, ca și cum i-ar fi stat ceva pe limbă și nu îndrăznea să vorbească. Cum nu aveam chef de nimic, nici nu fusei curios să aflu ce vrea să spună. Venea în fiecare zi pe la mine și ședeam ore întregi în fotolii fără să scoatem un singur cuvânt. Cred că era și el mâhnit de pierderea păpușii, dar nu voiam să discut cu nimeni despre asta. Uneori mă gândeam să mă reped până la sanatoriul lui Eugen, însă îmi lipsea energia necesară și tot amânam din zi în zi. De la prietenul meu primeam în fiecare săptămâna scrisori lirice ce sfârșeau invariabil cu formula: „Vă îmbrățișăm cu drag, Eugen și Cristina”. El nu se putea încă sluji de mâna dreaptă, așa că amica noastră îi servea de secretară. Nu izbuteam niciodată să termin aceste lungi scrisori pline de descrieri din natură și întotdeauna le uitam pe câte un colț de masă. Modest, întunecat ca un sicriu de abanos, le aduna și nu știu ce făcea cu ele. Într-o zi veni cu o idee: undeva în munți, într-un loc foarte izolat, se afla o cabană unde rareori se abătea cineva... Nu știu ce a mai spus, însă după trei zile ne luasem concediu

și călăream pe niște măgăruși de munte spre locul cu pricina. Modest era un tovarăș tăcut și eu știu să apreciez cum se cuvine această mare calitate. În scurt timp, fără să schimbăm mai mult de douăzeci de cuvinte pe zi și aproape fără să ne privim, eram prieteni. Din cei de jos, numai președintele știa unde suntem, dar el era un om înțelept și nu mă deranja decât o dată, pentru a mă anunța că Eugen și Cristina s-au căsătorit. Îmi dădui seama că fata a ales bine rămânând alături de omul care avea mai multă nevoie de dânsa și îl rugai pe președinte să le transmită și din partea mea toate urările de bine. Modest știuse de la început ce întorsătură au luat lucrurile, însă îi venise greu să-mi spună, văzându-mă atât de mâhnit de pierderea femeii cibernetice.

Câteva nopți dormii neliniștit, apoi făcurăm o lungă excursie poposind pe la niște stâne. La înapoiere, fără a ne fi înțeles de mai înainte, ne azvârlirăm orbește asupra lucrului. Alte trei luni trecură până să călărim iarăși măgăruși, de data aceasta pe drumul întoarcerii către lumea civilizată. Eram arși de soare ca niște diavoli și cu un maldăr de planuri în rucsacuri. Venirea noastră fu ca un semnal de alarmă în atelierele Combinatului. Imediat se băgară în lucru tot felul de piese și nu trecu mult și din aceleași mâini se născu o nouă femeie cibernetică, mult mai reușită decât prima. Iat-o...

— Am bănuir de la început chestia asta, mormăi

redactorul lărgindu-și cravata.

— Sigur că da! Cu ea am concurat luna trecuta la Congresul de la Stockholm și de data aceasta ani obținut ceea ce doream. E medic și sunt mândru ca opera mea contribuie la ușurarea suferințelor altor oameni. Iar ca mecanisme e mult mai perfecționă! Fi decât prima, care nici măcar nume n-a avut, sarmaua, pierind ca un adevărat erou necunoscut! Altfel seamănă între ele ca două picături de apă, fiind făcute după același mulaj. Am numit-o Cristina, fiindcă... Dar aceasta e o chestiune care nu-i privește pe cititori. Destul că Modest a fost de acord, restul nu interesează.

— Și ceilalți...?

— Care ceilalți...? A! Ei bine... președintele a fost sărbătorit alaltăieri de Societatea Rebusiștilor pentru un careu cu tema: „Unde-i unul nu-i putere”.

Despre mine n-am ce să spun. Îmi văd de treaba ca și înainte de aceste întâmplări. Sunt ajutat acum în lucrări de Modest, care s-a mutat la mine în locul lui Eugen și, cu toate că inginerul tace? Mai tot timpul, nu știu cum se face că ne înțelegem de minune.